

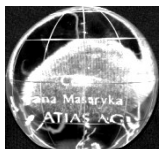

SOKOL SYDNEY LIMITED

ČLEN SVĚTOVÉHO SVAZU SOKOLSTVA

16 Grattan Crescent, Frenchs Forest, NSW 2086

ACN 000 378 736

www.sokolsydney.com

Číslo 4

Ročník LXV

Červenec/srpen

Number 4

Volume LXV

July/August

2017

LAUREÁT CENY JANA MASARYKA GRATIAS AGIT 2000

XX

Print Post Approved 100001687

XX

**THE SOKOL SYDNEY PROGRAMME OF ACTIVITIES MAY BE
HEARD ON 02 9452 5617**

Sovětská invaze 21. srpna 1968

OBSAH

Tentokrát jen slovo pokladníka	6
Žalov	6
Ohlasy čtenářů	7
Kronika naší jednoty v Sydney	9
Na chvíli zavři oči	13
Trump v Rijádu, Obama v Káhiře	14
Totální nesmysly vznikají...	16
Zrození Londonistánu	18
Poučení z londýnského mostu	21
Jen dvanáct imigrantů?	22
Zlý Trump a patálie s klimatem	26
Evropa 2017	27
Sociální povinnost či zvrácenost?	28
Zeman vs. Karlovarský festival	28
Další migranti přicházejí	30
Páchá Evropa sebevraždu?	32
Kdy se začneme bránit?	34
Aktivisté	35
Multikulturalismus zešilel	37
Chladný nerozum	38
Eurofest & Vepřové hody	40
Humor	42
Hádkový koutek	43
Po letech opět doma	44
Z tajů krás české řeči	45

VĚSTNÍK

Dvoutměsíčník Sokola Sydney.
Obsah publikovaných článků
nemusí být totožný s názory
redakce. Vyhrazujeme si právo
články upravit.

Redakční rada:
B Šindler, P Čermák,
M Daňková

Telefon redakce:
02 9981 4765

Email:
petevasyd@hotmail.com
Věstník se též nachází na
internetové stránce
www.sokolsydney.com

**Příští uzávěrka Věstníku:
6. 9. 2017
(Vždy první středa
v každém lichém měsíci)**

Z PERA STAROSTY

Bohužel náš starosta Jan Jelínek strávil týden v nemocnici s infekcí plic a nemohl nám dát jeho obvyklé Slovo starosty.

NAŠE AKCE

Dětský klub strana 12, **sobotní volejbal** strana 12, **vepřové hody** strana 40.
Pravidelné akce na zadní straně obálky; všechny akce také na SBS rádio (strana 46), na www.sokolsydney.com a na **Facebook**.

ZPRÁVA POKLADNÍKA

Bohužel australská pošta nás donutila k zastavení zaslání Věstníku do zahraničí. Za jedno číslo počítají poštovné \$8, ročně to je \$48 a to je více, než nám naše finanční prostředky dovolují. Čtenáři si jej mohou přečíst na webových stránkách Sokola Sydney www.sokolsydney.com. Děkujeme za pochopení.

Dary a předplatné na Věstník a **vydání** od 1. 5. 2017 do 30. 6. 2017 budou uveřejněny v příštím Věstníku.

Členské příspěvky - Upozorňuji, že **PŘÍSPĚVKY \$25 NA ROK 2017 MĚLY BÝT ZAPLACENY DO 31/1/2017 JINAK ČLENSTVÍ ZANIKÁ.**

Věstník: předplatné pro nečleny na kalendářní rok od 1. 1. 2017 do 31. 12. 2017. je \$25 v Austrálii (do zámoří Věstník už nezasíláme).

Prosím vystavujte všechny platby na „**Sokol Sydney Ltd**“ s uvedením na jaký účel, se zpáteční adresou a zašlete na adresu: **Sokol Sydney Ltd., 16 Grattan Crescent, FRENCHS FOREST NSW 2086.**

„**SOKOL SYDNEY LTD**“ (nic nevynechávat ani nepřidávat) na šeku nebo „**Money Order**“ je teď jediný „**Payee**“ australským bankám přijatelný. Prosíme, používejte jen tento název pro všechny platby.

Pokud platíte převodem na účet Sokol Sydney Ltd, B/S/B 112 879 číslo 108349087 zašlete, prosím, vaše jméno, datum a účel platby na email petevasyd@hotmail.com.

Dary na Věstník a údržbu sokolského Národního Domu obdržené od 1. 5. 2017 do 30. 6. 2017 budou uveřejněny v příštím Věstníku.
Stvrzenky jsou vždy přiloženy k následujícímu Věstníku.

Petr Čermák

Žalov.

Na věčnost odešla 17. června **Bohunka Jarošová-Stejskalová** a 15. července **Frank Newman**, někdejší člen výboru Sokola, se kterým jsme se rozloučili 26. července v Macquarie Park Cemetary a Krematoriu.

Smutné rozloučení

Jana Reichová

Čas jde svou cestou a my se mu musíme přizpůsobit; věku nám tedy přibývá, stárneme a stejně tak s námi naši přátelé.

Tak častěji také přicházejí zprávy, že nás opět někdo z přátel z tohoto světa opustil. Jsou to smutné zprávy, jistě smutné a ani slzy jim neulehčí. Můžeme být alespoň vděční za vzpomínky z časů, které jsme prožívali společně.

Ztrácet své blízké, ztrácet přátele, s námi jde tou naší životní cestou a musíme to přijímat.

Nyní ale jednoho dne přišla zpráva, která naši duši nikdy bolet nepřestane. Zemřela naprosto nikým nezaměnitelná česká lékařka, která měla nesmírnou důvěru svých pacientů a měla také plné pochopení i pro jejich osobní bolesti, které nikdy nevyzradila nikomu jinému.

Tak já na ni budu navždy vzpomínat a nikdy mi nezmizí z paměti její tvář plná laskavosti, tvář s tím jejím úsměvem a potom třeba to milé zamávání rukou u dveří.

Doktorka **Bohunka Jarošová-Stejskalová**.

Mnozí z nás jejich pacientů a přátel by mohlo jistě přidat mnoho krásných vzpomínek, ale ona našla svou cestu k Pánu Bohu a sem k nám se již nevrátí.

Nikdy nám ale nepřestane chybět.

Ohlasy čtenářů

Milá rado Věstníku,

děkuji sestře Daňkové za uveřejnění jejího velice hezkého osobního dopisu od pana velvyslance ing. Martina Pohla.

Pouze slova v Marunčině dodatku „odmítnut“ a „odsuzovat“, se mi zdají poněkud silná.

Bylo rozhodnuto a oznámeno na výborové schůzi, že „Vzpomínkové odpoledne bude vyplněno pouze vzpomínkami pamětníků, nikoliv oficiálními proslovy.“ Byl o tom informován zástupce velvyslance pan Miroslav Piša, který byl přítomen v sokolovně na partičce mariáše, když se dohadoval program.

Věřím, že i tak bylo odpoledne pro hosty z vyslanectví zajímavé pro možnost shlédnutí bohaté dokumentace z historie Sokolské jednoty v Sydney.

Nemyslím, že došlo k odsuzování.

A na závěr:

Zatímco bratr starosta Jan Jelínek se zmiňuje ve Věstníku květen/červen o živé debatě na Valné hromadě, bratr Bořek Šindler tam zažil „bordel na kolečkách“.

Ještě, že máme v naší sokolské jednotě demokracii a svobodu projevu.

Se sokolským „Nazdar“!

Sestra *Marcela Dobrovská* (toho času v Northern Territory)

dobry den, byl jsem upozornen na pomlouvacny clanek ve Vasem Sokolskem casopise a zadam pisemnou omluvu. Na strane 15 je text od cloveka , ktereho neznam a nikdy jsem nepotkal pana Mateje Lukse, jaky jsem darebak atd. Prosim, moje predstava o serioznim mediu Sokola , byla uplne znicena, ze otiskne neoverenenou pomluvu jako seriozni informaci. Zadam durazne pisemnou omluvu ve Vasem casopise.

Dekuji Kratochvil

Poznámka redakce: Dostali jsme ještě několik odpovědí, jako reakci k výše zmíněnému článku. Jeden z nich, jehož autorka má odvalu svého přesvědčení a ví, že pravda nemůže být vzata za urážlivý výrok, uveřejňujeme rovněž zde v Ohlasech čtenářů.

Ale v **zájmu spravedlivosti** zde **nabízíme panu Kratochvilovi prostor**, ve kterém se k **dané situaci může plněji vyjádřit** a třeba také vysvětlit, proč rodina pana Zdeňka Grunera kopii kulturního odpoledne na českém Konzulátu v Sydney nikdy neobdržela.

Když mezi krajaný z let padesátých a později také z pozdějších exulantů vyslovím jméno Zdeněk Gruner, dosti z nich na něj bude s vděčností vzpomínat. Pomáhal, když bylo potřeba, a později hlavně mnohým, kteří přišli po 68 roce, zajistil zaměstnání ve sklárně ACI, která bývala v Sydney na Waterloo a kde pracoval jako vedoucí chemických laboratoří.

Byla to dosti velká skupina kamarádů, s kterou jsme se vídali, ale dlouho žádný z nás nevěděl, že je Zdeněk také autorem velmi dobrých básní.

Stalo se ale jednoho dne, že nás na internetu kontaktoval pan Jiří Gruntorád z knihovny „Libri prohibiti“ a ptal se, nemáme-li spojení na Zdeňka Grunera, že se snaží sehnat jeho sbírku básní. Manžel okamžitě Zdeňkovi volal a ten nám oznámil novinu. Ano píše básně a jeho sbírku „Psáno do větru“ vydal v Canbeře vlastním nákladem jeho přítel Jan Tuček. Bohužel on sám tu sbírku nemá, ale má své básně psané většinou na psacím stroji a přeposlal nám vše faxem.

Přepsala jsem jeho básně na počítači a poslali jsme je panu Gruntorádovi.

V té době zde byl generálním konzulem Ing. Jaroslav Doleček, a protože zde již nebyla pobočka SVU, ani organizace Artspectrum již neexistovala, byl pan generální konzul velmi nápomocný a umožnil mně, abych v jedné místnosti konzulátu mohla pořádat kulturní odpoledne. Měla jsem pomocníky, kteří recitovali, houslistu, a manžela jako fotografa, jenž, bylo-li to možné, natočil i video.

Oba jsme se rozhodli, že by českým krajanům měla být představena také poesie Zdeňka Grunera. Pan generální konzul souhlasil a Zdeněk Gruner i s celou rodinou byli připraveni přijet z Queenslandu do Sydney.

Dcera Zdeňka Grunera nám řekla, že by byli velmi vděční, kdyby můj manžel natočil video toho pořadu; některé básně totiž recitoval autor sám.

Místnost na generálním konzulátu byla poměrně malá, tak maximálně pro 40 –50 účastníků, proto jsme rozesílali pouze určitým krajanům pozvánky.

V den toho kulturního odpoledne bylo již vše připraveno a manžel se právě chystal postavit na to jedno vhodné místo kameru, ale najednou tam již stál naprosto nečekaně pan Kratochvíl se svou kamerou. Šli jsme mu vysvětlit, proč to video je slíbené a komu a on nás ubezpečil, že není vůbec žádný problém, aby udělal kopii a předal nám ji pro rodinu Zdeňka Grunera. Věřili jsme mu; manžel měl tedy více času pořídit fotografie.

Nějaký čas trvalo, než se nám podařilo ho někde zastihnout a on řekl, že chtěl kopii udělat na generálním konzulátu, ale bohužel tam neměli potřebné přístroje.

Později, když jsme mluvili s generálním konzulem, ubezpečil nás, že konzulát má vše potřebné.

Rodina Zdeňka Grunera, který před několika lety zemřel, marně dodnes čeká na slíbenou kopii.

Poznámka redakce: Ale ještě než jsme se plně vzpamatovali, dostali jsme další stížnost od pana Kratochvíla, kterou rovněž v plnosti uveřejňujeme:

Dobry den, vazene vedeni a clenove Sokola Sydney, obracim se na Vas ac nerad, na zaklade pomlouvacneho clanku, ktery vysel ve Vasem casopise.

V cisle cervnovem 2017, na strane 15, je uvedena pomluva, ktera svoji neoverenou nepravdivosti poskozuje nejen mne jako cloveka, ale i dost zasadni instituci, t.j. Muzeum exilu v Brne . Pomluva tez znevazuje praci mnoha lidi, kteri se spolupodileji na vystavach muzea a doprovodnych publikacich a jejich cestna prace se tim zneverohodnuje.

Pojem "Sokol" byl vzdy pojem "Cest " v dobach fasizmu stali Sokolove v radach zahranicni armady a branili vlast a mimo vyjimek si vzdy zakladali na cestnem chovani a neposkozovani druhych. Zadam Vas jako predstavitele teto organizace o napravu. Pozadam tez Ustredi Sokola o vyjadreni k problemu a Australskou vladni instituci, ktera ma na starosti vydavani casopisu a sportovni organizace, aby se vec prosetrila. Jak muzete tisknout tak neoverene lzive prohlaseeni.

Děkuji za prosetření

Za Muzeum českého, slovenského a ruského exilu v Brně, Jan Kratochvíl reditel, upozorňuji, že muzeum s námi zakladal například i Pavel Tigrid. Jiri Grusa, Mariska Pelle dcera zakladatele Československa spolu s prezidentem Masarykem, a další. Doufám, že veríte, že by tak výrazná osobnost, Nesla do spolupráce s tak nedůvěryhodným člověkem, jak Vas časopis píše. Naši spolupracovníci jsou např. Národní muzeum, Muzeum Policie ČR, Úřad dokumentace a vyšetřování zločinů komunismu a rada dalších institucí .

Vážená redakce Věstníku!

Nejprve promiňte mě písmo, měla jsem úraz na pravé ruce. Vše už je lepší, ale přece jen ještě nemohu tak psát, jako dříve. Snad to přečtete. Děkuji za zaslání Věstníku. Dnes bych Vám chtěla jen krátce napsat o „návratu domů“. Ano, člověk, odtržený od všeho, co mu bylo drahé, v čem vyrůstal, vracel se domů ve vzpomínkách, vracel se domů, kam jaksi patřil, vracel se domů k místům, ke zvykům, ke tvářím, které mu rozuměly, kde se cítil být tím, čím je, do jakéhosi lůna, z něhož vyšel a dlouho se nemohl vrátit. Bohužel ve vzpomínkách si člověk idealizuje, co vlastně snad ani není... A tak jsem se vrátila. Z radosti a z vděčnosti jsem pomáhala, kde jsem jen mohla. Obnovila jsem celý dům, vysázela zahrady, vytvořila parkovou úpravu, kde byla jen tráva a pár starých stromů, vydláždila patio a zvala různé organizace na „párty“ – oslavovala jsem zde různé události... atd. Dala jsem ulít nový zvon na věčnou památku svých rodičů a prarodičů, obnovila kapličku v ulici, zakoupila draze do ní sochu, pomohla mladým spisovatelům tím, že jsem věnovala peníze z prodeje svých knih, pomohla 60,000 Kč plzeňské galérii, když byla v nesnázích... to by byla dlouhá listina, ale výsledek? Jsem cizinkou ve vlastní zemi. Čas změnil lidi, situace se podepsala na charakterech. Dnes je jiný čas, než byl za našeho mládí. A v tom to vězí – jak řekl Hamlet: “That’s the rub!” Nemůžeme se vrátit do minulosti. Naše generace vymírá – a zde nechápou, co my jsme prožili, čím my jsme prošli. Nevracím se domů, ale do zcela jiného světa, který je mi neznámý. V Austrálii se mi stýskalo po své vlasti, zde ji hledám. Kam zmizel svět našich předků? Ne vždy je pravá matka matkou nejlepší. Může se stát, že i macecha je dobrá a krásná. Vzpomínám dnes na Austrálii. Už je pozdě dnes se vracet – ale vzpomínky jsou věčné!

Hana Gerzaničová, Plzeň

KRONIKA NAŠÍ JEDNOTY V SYDNEY (7)

Z pera Bořka Šindlera

Snad i poněkud předbíhám, avšak ve vůli naprosto dobré. Protože sestra Objevitelka Daniela Frimlová v té naší knihovně vypátrala i onen svazek Kroniky, do něhož se po léta a léta zapisovali svými pozdravy naši hosté, neodolal jsem nahlédnutí do tohoto našeho sokolského skvostu a přináším zde, nač jsem s takovou radostí opět nahlížel. Jsou tam pozdravy mnoha prominentních návštěvníků naší sokolské budovy, a nejprominentnější z nich bude asi několik řádků vložených tam kdysi prezidentem Havlem. Jsou to rádečky věru jen chudičké. V březnu roku 1995 se do naší pamětní knihy podepsali manželé Havlovi – on připojil pod svůj podpis i jakési miniaturní srdíčko, Olga Havlová se jen podepsala. Najdeme tam i pozdrav prezidentova bratra Ivana Havla a jeho choti Dáši, a to už z dubna roku 1991. Ti nám společně děkují nejen „za krásné přijetí“, leč i za „výbornou svíčkovou“ – a věřte nevěřte, tehdy bývala v restauraci sokolovny svíčková opravdu občas k dostání.

Nu, nakrojili jsme si to tím prezidentským autogramem. Vraťme se však k prvním stránkám našeho právě objeveného pokladu. Zcela na začátku spatříme ptáka sokola, an usedá na znak naší sydneyjské jednoty. Tím nejprvnějším zápisem jsou slova biskupa pana Jaroslava Škarvady v listopadu 1986 s připojenými podpisy několika desítek členů dnes již dávno odešlých na věčnost – Olda Mařík, Liduška Maříková, Dimitrij Šetelík, Frýda Čtvrtečka, Jiří Vlažný, a mnoha jiných. Na připojené fotografii hledíme na hovořícího pana biskupa s vedle sedícím páterem Petrem Eliášem. A o stráněčku dál se na nás zubí známá tvář pražského komika komiků Jára Kohouta. On to byl skutečně komik ze všech pražských komiků asi nejkomikovatější – a s Vlastou Burianem si dovedli nějak konkurovat! Svůj zápis do naší sokolské Pamětní knihy uvádí těmito slovy: „Sokol, základ života, ze všeho nás vymotá, mnohé chyby napraví, na duši, na zdraví a proto páni dámy pojďte

s námi...“. Pod jeho vtipným příspěvkem čteme podpisy bratrů Fridolína Čtvrtečky, Jiřího Jelínka, Jana Jelínka a jiných.

V září roku 1988 navštívil krajanickou Sydney student z římského Nepomučena a vidíme ho na fotografii mezi známými tvářemi – sestry Maříkové, Jana Jiráskova, pana pátera Eliáše, ba i několika jiných krajanů. – V listopadu roku 1988 navštívil sokolovnu s rodinou vydavatel Kanadských Listů Mirko Janeček a ta jeho celá rodinka se na nás dodnes usmívá z přiložené fotografie. Již předtím, v srpnu téhož roku, poznamenal tehdejší český generální konzul Josef Sládek toto: „Jsem velice mile překvapen četnou a velice vzorně vedenou knihovnou české literatury...“ – a to spolupodepsala i jeho choť Milena. – Jedním z nepozoruhodnějších záznamů je jednovětá poznámka Alexandra Dubčeka z května roku 1991. Jenom jediná větička, leč dnes již pomník minulosti... Nelze opominout ani několik řádek, jimiž Pamětní kroniku obmyslili manželé Klausovi, Václav a Livia, a to v červenci roku 1981 – a je o tom v kronice i fotografický záznam. Teď bych snad měl připojit tuto věcnou poznámku: jak jen nejlépeji procházet tímto vzácným sokolským památkem? Příspěvatelé nedbali dat – kde čistá stránka, tam to hodím na papír. Takže tak a ne jinak – jak to padne do oka, tak to do toho oka padne! A my o tom dnes, po tolika letech, píšeme...

Nu a teď mi právě padla do oka slova paní velvyslankyně Jary Moserové z listopadu roku 1991 – a to s připojenou vlastnoruční kresbičkou: „Budu vzpomínat na naši prvou návštěvu u našich krajanů v Sydney s láskou a obdivem s jejich dílem...“ – tak zahajuje tato velvyslancká všemělkyně svůj pozdrav do Pamětní kroniky. Na připojené kresbičce ji vidíme, jak s manželem nám mávají Nashledanou! Bože, ten čas opravdu letí – však je tomu všemu jen opravdu jakoby jen včera... Nedovedu rozvzpomenout se na příspěvatele pozdravu z května 1992 – je to „Ed. a Carolyn Sabadas“ – leč připojená fotografie jejich anglicky psanou doušku obohacuje. Vidíme na ní ještě tehdy mladistvě se tvářícího bratra knihovníka Raye Černého, Jiřího Vilimovského, Oldy Maříka, Jiřího Jelínka, Mirka Doležala, starosty Jana Jelínka a několika jiných – již zesnulých sester a bratrů. – Svým kresleným příspěvkem obohatili Pamětní Kroniku Greenhorns se slovy díky: „S díky za všechno – absolutně nadšení Vámi i celou Austrálií“ – avšak opomenuli uvést datum svého vkladu. – Ministr hospodářství Karel Dyba děkuje v říjnu 1993 několika upřímnými řádky „za hezké chvíle mezi Vámi“, a v témže měsíci děkuje „za milé pozvání a přivítání tehdejší český velvyslanec Jaroslav Suchánek. – Dirigent František Vajnar – dirigoval ve zdejší opeře Dvořákovu Rusalku! – děkuje našemu Sokolu „za krásný večer“. Nu povězte, milí čtenáři, přijdou někdy opět ony velkolepé chvíle, kdy náš sokolský Národní dům navštěvovali ministři, hudebníci, komici i mnozí jiní prominenti? Nyní se spíše zdá, že se náš sokolský dům v Sydney naplní jen jedlíky na vepřových hodech, a to samozřejmě jen a jen občas. Jen ob ten čas...

V dubnu roku 1994 poděkoval do knihy „za možnost s krajanami“ rozmlouvat český ministr Zielieniec, a v říjnu téhož roku praví monsignor Petr Esterka: „Pán Bůh Vám zaplatí za moc pěkné chvíle prožité mezi Vámi“, a pětičlenná skupina muzikantů z Čech pěje tuto chválu: „Věřte, že každá chvíle prožítá zde u Vás v Austrálii bude v našich srdcích vzácně hezká, tak jako písnička česká“ – a to na 28. října 1994. – A opět nalézáme kresbičku a několik slov skupiny Greenhorns, a opět bez data. Čeští baseballisté se do knihy vepsali za své návštěvy v lednu 1996, a připojili i tři skvostné fotografie ze své hry. – V sokolovně v Sydney hrál bych klidně tři dny, přiznává se někdo bez uvedení data – leč bude to asi muzikant. V říjnu 1997 se do Kroniky zapsali Fešáci – byla jich celá kupa, leč není mezi nimi k nalezení jediná ženská bytost nebo alespoň bytůstka. Na snímku jsem těch fešných Fešáků napočítal na deset – a náramně jim to sluší! – Velmi pozoruhodný je zápis Dr. Jana Bělohávkova z Oficiální Marketinkové Agentury v Praze z listopadu 1997 – ten poznamenává, že svou vložku do Kroniky koná „s obdivem k vašemu záslužnému dílu a s přáním zdaru všemu vašemu konání“ – takže svým obdivem nijak nešetří.

Tak či onak, už opravdu dnes už nevím, čím se asi zabývala pražská Amfora. V Kronice je na dvou stránkách dlouhatánská řada podpisů všech ráží a odstínů – a to z ledna 1998. „To, co jsme zažili v Sydney, překonalo všechna naše očekávání“ – píše do Kroniky její člen Wabi Daněk. Poznamenává též, že „Austrálie je třináctou zemí, kterou jsme navštívili“. Zcela bez jediného zástupce mužského pohlaví se vepsalo šest reprezentantek skupiny Country Sisters – na snímku je jedna pohlednější než

druhá – a svoje ocenění sokolského pohostinství v Sydney formulují takto: „Milí sokolové, kdyby byli všichni lidé takoví jako vy, to by bylo krásně na světě!“ – s vykřičníkem prosím, s vykřičníkem!! Není nám toto ocenění pravým požehnáním? Je to pozdrav z března/dubna 1998. – Menšíkovi – tak se podepsali – že Západní Austrálie se do této knihy vepsali mnoha díky, opomenuli však poznamenat datum. Ale poznamenávají, že „bylo nám radostí a ctí oslavit výročí založení Československé republiky s bratry sokoly a sestrami sokolkami“ – šlo tudíž zajisté o měsíc říjen.

V září roku 2000 poznamenal do této knihy ředitel ČOD Sydney Jan Bělohlávek tato srdečná slova: „Atmosféra Vaší akce mne utvrdila v přesvědčení, že Sokol v Sydney bude ještě dlouho sdružovat naše krajany, které povede v duchu M. Tyrše“ – to tedy byl opravdový optimismus – a to ještě před nějakými těmi sedmnácti lety. – V listopadu téhož roku vepsal do Kroniky senátor Šula z Prahy díky za „krásný večer“ – nu, tehdy se ještě občas i baletilo! – Na jedné z dalších stránek nacházíme několik pozdravných komplimentů – jeden z nich je od paní Aleny Pezocové, z ministerstva zahraničních věcí v Praze, jeden od senátora pana Františka Barto, s připojenou zdravicí senátora Miroslava Coufala a dodatkem senátora Tomáše Jelínka – a ten své uznání vyjádřil takto: „...Pozdrav od krpolského Sokola z Brna na okraj...“. Generální konsul České republiky Jaroslav Doleček v srpnu 2001 nešetřil chválou – „...věřím, že naše setkání není poslední a že se sem po dobu našeho pobytu v Sydney budeme vždy vracet...“ – s připojenými podpisy Magdaleny Dolečkové a Dity Dolečkové. Celá jedna následující stránka je zaplněna podpisy trampů šestého „celosvětového potlaču“ – a těch připojených podpisů je opravdu více než dvě kopy! A to všechno z listopadu roku 2001 – tedy jakoby jen včera!

V dubnu roku 2002, tedy opět jen včera, se do této Pamětní knihy podepsalo několik senátoru Parlamentu České Republiky s těmito slovy: „...Dýchla na nás historie Sokola a hrdinství jeho členů v celém dvacátém století, kdy čelili zvůli dvou hrůzných diktatur...“. Dva prominenti z ministerstva zahraničních věcí, Pavel Vošalík a Tomáš Vacek nám dali na vědomí toto: „Ani ve snu by nás nebylo napadlo, že ve vzdálené Austrálii lze nalézt místo s kouzelnou atmosférou domova...“ – není vlastně divu, to nenapadá z té „dálné vlasti“ nikdy nikoho. Pro Čechy je australská pevnina světadíl vskutku začarovaný. – V únoru Léta Páně 2004 nám poděkoval zástupce předsedy vlády a ministr zahraničí Cyril Svoboda „za milé přijetí“ – nu a povězte, milí čtenáři, nechte se to všechno jako opravdová pohádka dávného neskutečna – dnes kdy doma v republice po naší sokolovně sotva štekne pes! – V červenci – a k svým slovům připojila poznámku „14 stupňů“, bez vykřičníku, k nám promlouvá Táňa Medvecká vřelým díkem za „jedno deštivé a prý chladné odpoledne“ s námi strávené, a doplňuje svá slova kresbičkou slunka. – Nedatovaný pozdrav připojili „členové výboru pro územní rozvoj“ českého parlamentu těmito obdivnými slovy: „S velkým respektem k Vaší úctyhodné činnosti se vrátíme domů...“ – kde jich je těch poslanců i s jejich velkým respektem dnes konec?

Ředitel odboru kulturních a krajanských vztahů ministerstva zahraničí Zdeněk Lyčka nám sydneyjským sokolům v říjnu 2004 přeje, aby „sdílela vaše nadšení“ mladší generace. Žel, mladší generace se spíše raději zaobírá babráním se v těch co nejrůznějších výrobcích počítačů – duch Tyršův jí jen jakoby procházel kolem chřipí, bez jakéhokoli povzbuzení památek po nějakém takovém Tyršovi či po jeho duchu. To již zcela vyprchalo, a bylo větrem dávno odváto! Jo takhle zasednout k připravenému stolu pokroutek při vepřových hodech, na to je věru ještě užije, leč Tyršův duch jim jde zcela mimo soustavu. Podobně k nám – dnes již klapzubům o berlích – promlouvá zdravice doktora filosofie Stanislava Broučka. Hloubám však nad na témže místě ponechanou visitkou ředitele tiskárny v Sydney pana Petra France – jde snad jen o jisté nedopatření co do uložení visitky... Návštěvník s nerozluštitelným podpisem z října 2004 nás vyzývá, abychom poslali podklady ku zpracování „českého a slovenského exilu“ na jím udanou adresu v Brně. – A hned opět další podpis – žel zcela nerozluštitelný, a bez data – leč s vlídným poselstvím „Už jsem tu zase.“ Nuže, zavolejme si k boku grafologa či grafoložku, by pomohla nám zde trošku! – Jednatřicátého října nám slibuje český velvyslanec v Austrálii Karel Pažourek, že jeho velvyslanectví nám „bude pomáhat, jak jen to bude možné“ – tož tedy prosím!

Nyní zbývá opravdu jen hrstička blahoželanců. Dvacátého října roku 2005 nám přejí dva gratulanti Pavel Svoboda a Milan Beránek mnoho zdaru. V květnu následujícího roku podepsalo svou zdravici sokolům v Sydney šest senátorů z republiky – Kubera,

Dostala jsem od Australského kamaráda z Melbourne kopie devíti básní z básnické sbírky „Na chvílku zavři oči“ českého autora **Václava Brázdy** a žádost o jejich ocenění a případný překlad. Autor byl krátce hostem tohoto kamaráda. Protože se mi jeho verše líbily, požádala jsem básníka o svolení některé z básní uveřejnit ve Věstníku. Budou-li se vám líbit, napište mi a já přidám další...

Maruna Daňková

NA CHVILKU ZAVŘI OČI

Václav Brázda

Poděkování

Vše se mi zdálo jenom šedé,
matné, nevýrazné a bledé,
než Tvoje slova zaslechl jsem,
co lákala mě – láska, pojď sem!

Vše se mi zdálo marné a prázdné,
rutinní, trapné a nevýrazné,
než uviděl jsem pohled Tvých očí,
svět se teď se mnou dokola točí.

Vše pro mě ztrácelo svůj význam,
zoufalý jsem byl, to přiznám,
pak přišlo teplo Tvých dlaní,
a teď jsem šťastný bez přestání.

Přišla pak láska Tvého srdce,
nejednou bije ne mdle, ale prudce,
pro Tebe buší, drahá má paní,
jsi moje nejsladší milování.

Nostalgie

Když čtu si Tvoje řádky,
tak dostávám se zpátky
do doby, ve které není,
nic než mé dívčí snění.

Když čtu si Tvoje slova,
má touha je zas nová,
já cítím Tvoje chvění,
ráno i po setmění.

Když čtu si Tvoje rýmy,
tak v srdci jsou už mými,
lásky zas sílu cítím,
Tvou ruku do své chytím.

Když čtu si Tvoje věty,
úsmev do tváře mi vletí,
drogou štěstí opilá jsem
a srdce zpívá – láska, pojď sem.

Když čtu si mezi řádky,
všechno mě volá zpátky,
mám opět svoji víru,
má duše s Tvoji v nekonečném víru.

Oba pronesli na začátku svého prezidentování zásadní projev v arabské zemi

V souvislosti s nedávným projevem Trumpa v Rijádu jsem si znovu přečetl Obamův projev, který v červnu 2009 přednesl na káhirské univerzitě v prvním roce své vlády. Obamův proslulý projev měl podle levicových komentátorů tenkrát napravit vztahy s muslimským světem, údajně poškozené za vlády presidenta Bushe. Obama nabízel muslimskému světu nový začátek vztahů se Spojenými státy.

Co řekl Obama v Káhiře? Především pochválil spoluorganizátora akce, islámskou školu Al-Azhar, z níž vzešel zakladatel Muslimského bratrstva a která vynesla mnoho rozsudků fatwa nad zastánci demokracie, z nichž mnozí byli následně zavražděni; Obama označil školu za maják učenosti. Vysvětlil, že mezi islámem a ostatním světem se vyvinulo napětí hlavně kvůli kolonialismu, a taky trochu kvůli studené válce, čehož zneužila malá menšina v muslimském světě. Útok proti Americe v září 2001 vedl bohužel některé lidi v Americe k víře, že islám je Americe nepřátelsky naladěný, ale Obama svým projevem nabídl nový začátek, protože Amerika a islám sdílejí stejné principy, stejně jako toleranci a úctu ke všem lidským bytostem. Proto hájí americká vláda právo žen a dívek nosit hidžáb a měla by trestat ty, kteří by jim v tom bránili.

Obamův projev byl často přerušován potleskem. Cítoval z koránu, a jelikož z koránu se toho moc citovat nedá, jeho poradci mu absurdně namíchali mezi domnělé citáty z koránu i citát z židovského talmudu, a to zrovna nejméně vhodný pro arabskou duši: „Kdo zachrání jednoho člověka, jako by zachránil celý svět.“ Obama se též omluvně vyjádřil o americké válce v Iráku a odsoudil americké vměšování v Íránu před 60 lety.

Jako druhý hlavní zdroj napětí, hned po nehezkých aktech oné nepatrné muslimské násilné menšiny, označil Obama „situaci mezi Izraelci a Palestinci“. Sice holokaust byl prý bezprecedentní, ale na druhé straně se nedá popřít, že také palestínští muslimové a křesťané nezměrně trpí bolestí z vykořenění a též denním ponižováním – prostě situace Palestinců je v důsledku izraelské okupace nesnesitelná (samozřejmě potlesk). Amerika nepřijme legitimitu izraelských usedlostí. Když pak Obama řekl, že „volby samy o sobě neznamenají opravdovou demokracii“, z extrémistického publika neuznávajícího zvolení Mubaraka egyptským prezidentem se ozývaly nadšené výkřiky „we love you“, a Obama skromně děkoval (ovšem když za pár let nato vyhrálo v Egyptě Muslimské bratrstvo, Obama volby bezvýhradně uznal).

Islám se podle Obamy může pochlubit tradiční tolerancí, a za příklad dal Indonésii, kde sám jako muslim zmlada žil (my jsme bohužel před několika dny slyšeli o uvěznění křesťanského starosty Jakarty za údajnou urážku islámu). Obama jmenoval mnoho muslimských zemí, které se prý chlubí rovnými právy pro ženy, a pokáral Spojené státy, kde mají podle něj muslimové ještě problémy s možností plnit své náboženské povinnosti.

Svůj projev ukončil Obama chybným tvrzením, že všechna náboženství mají společné to, že žádají, abychom činili jiným tak, jak chceme, aby oni činili nám.

Obamova vstřícnost a neznalost nepřinesly nic než zhoršení vztahů se všemi americkými spojenci na Blízkém východě včetně Saúdské Arábie, Egypta a Izraele. Občanské války a anarchie se rozšířily po celém Blízkém východě a Africe. Miliony lidí uprchlo ze svých domovů. V Libyi dav zlynčoval a znásilnil nejen svého vládce, ale i amerického velvyslance, v Egyptě se k moci dostalo Muslimské bratrstvo, vznikl Islámský stát, jehož teroristické operace se rozšířily do všech kontinentů, Sýrie se téměř rozpadla a v občanské válce tam zahynulo půl milionu lidí. Extrémní islám byl posílen všude včetně Turecka. Evropa byla zaplavena násilnými přistěhovalci a Rusko posílilo svůj vliv na Blízkém východě. A na závěr své vlády Obama nešikovnou smlouvou s Íránem umožnil jeho jaderné vyzbrojení v budoucnu.

Jak se od toho Obamova lišilo Trumpovo poselství, které též v prvním roce své vlády nedávno přednesl v Rijádu? Především se mu dostalo daleko uctivějšího přijetí, v obecenstvu nebyli islámští náboženští myslitelé, ale vysocí představitelé 40 islámských zemí. Jeho projev byl brán vážně, i když během něj nikdo netleskal.

Trump začal s tím, čemu všichni rozumí. Tedy ne s láskou k lidským bytostem, ale s penězi, a poděkoval saúdskému králi za investici 400 miliard dolarů v obou zemích a zvláště za nákup amerických zbraní v hodnotě 110 miliard dolarů. Přátelské svazky jmenoval v jedné větě se svazky obchodními. O teroru nemluvil jako o nedorozumění, ale jako o zlu. Připomenul barbarské útoky v New Yorku, Bostonu, San Bernardinu a Orlandu a nebál se mezi teroristickými organizacemi jmenovat Hamas a Hizballáh.

Trump sice na začátku oznámil, že nepřišel nikomu radit či přikazovat, jak má žít a co má dělat, ale nakonec slib nesplnil a hlasitě vyzval představitele 40 muslimských států (tj. radil jim), aby vyhnali teroristy ze svých modliteben, ze svých společenstev a ze svých zemí. Rekl, že muslimské státy musí (tj. přikazoval jim) na sebe vzít část břemene v tomto boji proti zlu. Náboženští vůdci (bylo jasné, že muslimští) musí jasně učit, že barbarství nepřinese slávu a že hrdinové nevraždí bezbranné. Trump odsoudil Írán jako hlavní příčinu nestability na Blízkém východě a jako hlavního sponzora teroru ve světě.

Velice rozumně zněly Trumpovy úvahy o realistické, ale zásadové politice (principled realism), která se bude učit ze zkušenosti a ve vtahu k jiným nebude hledat dokonalost, ale spíš partnery pro spolupráci, a bude se řídit společnými zájmy; tato politika dá přednost reformám před intervencí a bude usilovat o mír.

Diplomat samozřejmě musí lichotit a Trump dal úlitbu mnoha muslimským činiteľům. Vyjádřil obdiv k muslimským tradicím a kultuře, pochválil boj Afghánců proti Talibánu a také pomoc Jordánska a Turecka uprchlíkům. S Trumpovým úsilím o mír a s jeho komplimenty pro muslimy by souhlasil i Obama, ale Trumpovy plány zněly celkově realističtější.

Samozřejmě, že cynik si snadno najde body v Trumpově projevu, kterým se vysměje. Trump se s posvátnou úctou zmínil o otci dnešního krále, Abdulazívi, který byl podle západních měřítek loupežník a mnohonásobný vrah, a jehož posvátný odkaz dnešní král podle Trumpa rozvíjí. Trump oznámil, že nyní spoluzaložil v Saúdské Arábii jakési Globální centrum pro boj s extrémní ideologií, čemuž se nelze nezasmát, když si uvědomíme, že bin Ládín a většina teroristů, kteří napadli New York v roce 2001, byli Saúdové, a to dokonce spjatí s rozvětvenou královskou rodinou. Pojem „principled realism“, kromě toho, že nám může připomínat pojem „reálný socialismus“, zavání upravováním principů podle reálné (finanční) situace; kdo by zahodil 400 miliard jenom kvůli nějakým nejasným principům.

Trump vyjádřil naději, že jeho návštěva znamená začátek konce éry teroru. Optimismus je diplomatovou povinností, i když se zdá dost pravděpodobné, že v Afghánistánu se znovu dostane k moci Talibán, a že geny a kultura povedou Araby a muslimy jen k chaosu i v budoucnu, což je vidět již dnes v Sýrii, kde všechny bojující strany jsou podle měřítek Západu zloduši.

Trump odsoudil ve svém projevu ISIS, ale zároveň se pochlubil raketovým útokem na pozice prezidenta Assada, který proti ISIS bojuje. Trump použil opět to staré klišé, že kdysi žili židé, křesťané a muslimové bok po boku, aniž by připomněl, že křesťané a židé žili po boku muslimů jako otroci. Blízký východ označil za kolébku civilizace, aniž by zmínil, že Arabové tu kolébku zničili a její tvůrce vybili nebo zotročili (mezi nimi jsou dnešní křesťanští koptové a další). Egypt a Saúdská Arábie prý mají inspirující minulost, ale bohužel je to Egypt, který iniciuje v OSN a UNESCO resoluce o tom, že Židé nemají historickou vazbu na Jeruzalém, a je to Saúdská Arábie, kde základním zákonem je, že Židé se tam nesmí usídlit (židovskou Ivanku ale na návštěvu s Trumpem pustili).

Trump také zapomněl, že 15 z 19 teroristů vedoucích útok na New York v roce 2001 bylo ze Saúdské Arábie, ostatní z Egypta. Na troskách měst, která si Arabové sami zničili, prý vykvete nová města a zneprátelená srdce se prý zapálí pro mír. Otázka je, zda se zapálí i srdce těch, kteří letošního 15. dubna na silnici u Aleppa vylákali z evakuačních autobusů děti na bonbony k autu, které odpálili, přičemž podle sdělené UNICEF zabili 60 dětí.

Pokrytectví a úmyslné zapomnětlivosti v Trumpově projevu, ve srovnání s Obamovým, nebylo, ale přibylo pragmatičnosti. Snad Trumpova politika povede Blízký východ k jinému období, než bylo to Obamovo arabské jaro – věrme, že to nebude iránské jaro. Musíme doufat, že alespoň část z Trumpových plánů a dobrých úmyslů se uskuteční a že jeho realističtější politika alespoň trochu připraví Západ na

katastrofickou budoucnost, která se nevyhnutelně a osudově blíží s rostoucím vlivem islámu a politické korektnosti ve světě.

Totalitní nesmysly vznikají na evropském kontinentě

Neviditelný pes 31. 5. 2017 Benjamin Kuras

Někteří lidé varovali, že brexitem se posílí role Německa v tandemu s Francií, protože už v EU nebude Británie, která by jeho moc částečně balancovala. Nyní se ten tandem posílí prezidentem Macronem. Navíc po setkání s Trumpem Merkelová prohlásila: „Doba, kdy jsme se mohli plně spolehnout na jiné, je částečně minulostí. Přesvědčila jsem se o tom v minulých dnech. Musíme si říci, že my Evropané musíme skutečně vzít svůj osud do vlastních rukou.“ Též se hovoří o tom, že eurozóna se bude více integrovat, hovoří se o ekonomické vládě či dokonce i o harmonizaci daní... Co tedy můžeme očekávat. Vznikne tedy onen centralizovaný evropský superstát pod dominancí Německa?

Všechny totalitní nesmysly vznikají na evropském kontinentě a anglosaský svět je vždycky musí hasit. Tak nějak to kdysi řekla Margaret Thatcher. Upřesněme si, že historicky to platí především o Německu a Francii. Ve Francii se zrodila „spasitelská pravdy-jistota“, která s takovým gustem vyvražďovala po desetitisících katary a huge-noty, zavedla do politiky revolucionářství s právem hromadně likvidovat ideové odpůrce a dobývat sousedy napoleonskou megalomanií ve spasitelském hávu. Francie zrodila otce morální, kulturní a politické dekonstrukce základů západní civilizace, jakými byli Sartre a Derrida.

Německo nasadilo agresivní formu latinskému katolictví v podobě válečného „Drang nach Osten“ i nacionálnímu luteránskému protestantství a jejich konflikt v třicetileté válce vyvraždil polovinu středoevropského obyvatelstva. V německé kultuře vznikl nabubřelý „nadčlověk“ Nietzscheho a Wagnera, nepraktikovatelný perfekcionismus Kantův, konfliktní dialektismus Hegelův. Z nich se zrodil revoluční a mstivý marxismus. A připomeňme si, že marxismus je výplod ideologicky ryze německý, třebaže je dílem vykořeněného ex-židovského antisemity, psal se v Anglii a jako první ovládl Rusko – ale i to opět s počátečním německým „postrkem“. Německá armáda už v první válce porušila gentlemanské válečnické pravidlo nezabíjet civilisty, druhou válku proměnila v celoevropský multimilionový masakr.

Poražené Německo pak na sebe obléklo na tři generace plášť anglosaské demokracie, který mu přinesl nebývalou prosperitu a jehož posledním představitelem byl Kohl. „Anglosaská éra“ zřejmě skončila nástupem Merkelové, odchované marxismem, anglosaskou demokracií a její vášeň po svobodě zjevně nechápající, a proto ji dnes zatracující. Za její vlády také začínáme pozorovat návrat Němců k rysu národní povahy, který se nedá nazvat jinak než stádnost, zbožňování vůdce a poslušnost k němu, v tomto případě k ní. S tím přichází umlčování disentu, zavádění cenzury a autocenzury, sebenávist provázená podvědomou touhou po potrestání.

Němci se opět začínají projevovat jako národ v hloubi duše sebedestruktivní, ale s tendencí tu destrukci přenášet na sousedy. Potřetí během sta let se chystají opět celou Evropu potopit. Kdyby před dvěma roky někoho napadlo, že Německo přijme půldruhého milionu migrantů, z nichž o nejméně polovině nic neví a z nichž sotva setina je zaměstnatelná, a o desetitisících z nich ví, že jsou zločinci, byl by každému za blázna. Že jich pak budou chtít použít jako zbraně na ovládnutí sousedů zvané „férové kvótové rozdělení“, by tehdy nenapadlo ani ty největší šilence. Ale jsme přesně tam: Německo opět ohrožuje celou Evropu, Francie mu tentokrát dělá poskoka a dávno ztratila poslední špetky národní hrdosti.

Jak se k tomu máme stavět my jako soused Německa a jeho blízký obchodní partner. Premiér Sobotka říká, že musíme být v hlavním proudu evropské integrace a měli bychom stanovit datum přijetí eura...

Politici, kteří za tohoto stavu chtějí (stále ještě jakž takž český) stát „těsněji integrovat“, by měli začít být vnímáni jako spolustrůjci národního (a celoevropského) zániku a tak by se na ně mělo hledět v letošních volbách. Tak by měla být vnímána i média, která jim v tom slouží. Je například typické – a z hlediska svobody informací

nemravné –, že dodnes v mainstreamových médiích nenajdete loňský evropsko-civilizační až skoro churchillovský projev Orbánův vyzývající Evropu k probuzení a k disentu proti bruselským diktátům, zdůrazňující dnešní úlohu Středoevropanů coby pamětníků totalitních režimů a „kanárků v dole“ vnímajících nástup další totality. Přečíst si ho můžete celý jen na některých internetových stránkách a v mé knížce Poslední naděje civilizace.

Totéž se děje s čerstvým projevem polské premiérky paní Szydlo, která vyslovuje loajalitu k NATO a americkému velení, s hrdostí popisuje polské znovuvyzbrojování včetně domobrany a nejnovější technologie, s jasným cílem ubránit bezpečnost polských občanů před vnučoványými migračními kvótami, a zároveň statečně odmítá bruselské výhrůžky a vydírání. A vyzývá všechny polské politiky ke sjednocení za jediným společným námětem, jímž je bezpečí národa a který musí být pro všechny stejnou povinností, zvláště za „současné největší bezpečnostní krize EU, již je krize migrační“.

Máme my nějakého politika, který by si troufal Bruselu adresovat, jako tato statečná drobná dáma, věty jako „Naše vláda absolutně odmítá utopii nekontrolovaného otevření našich hranic. My vnímáme ta nebezpečí, která tím vznikají. Naši občané si to nepřejí a my je nezradíme. Poskytneme humanitární pomoc tam, kde problémy vznikají, a zahajujeme k tomu mezinárodní projekt. Pomáháme v Sýrii, kde to lidé potřebují, ale nepřijmeme vydírání z EU. Nebudeme se podílet na tom šílenství bruselských elit. Chceme pomáhat lidem a ne politickým elitám. Kam jdete, evropské elity? Kam jdeš, Evropo? Vstaň z kleku a probuď se z letargie, nebo budeš denně oplakávat své děti! Jestliže nevidíte, že dnešní teroristické ohrožení se týká každé evropské země, tak jdete ruku v ruce s těmi, kdo míří zbraně na Evropu, na nás všechny. A musíme říct jasně a srozumitelně, že toto je útok na Evropu, na naše tradice, naši kulturu. Všichni v Evropě si musíme odpovědět na tuto otázku. Chceme politiky, kteří nám říkají, že si musíme na vraždy zvykat, a nazývají je „incidenty“? Nebo chceme politiky, kteří tu hrozbu vnímají a dokážou proti ní bojovat? My se nenecháme vydírat a nepoddáme se politické korektnosti. Neexistuje nic dražšího než svoboda naší vlasti a bezpečí našich lidí!“

Takhle to vidí Poláci a Maďaři. A když já už přes rok navrhuji skutečné splnutí Visegrád4, Čížci se posmívají: „S těmi huculy?“ S kým jiným bychom se ještě dokázali bránit? A Visegrád4, to je 60 milionů, kdybychom drželi pohromadě. Druhá Británie. Vsadil bych se, že proti takové hrázi by si netroufla ani Merkelová.

Co si myslíte o myšlence, že Česká republika je v podstatě ekonomickou kolonií Německa?

Asi je, ale nemusí. Máme dost svých oligarchů. Když dokázali Němcům vykoupit média, mohli by vykoupit i ostatní. Začít třeba od supermarketů, kde je ta německá „ekonomická nadvláda“ vidět nejlíp.

Co otázka společné evropské armády? Je to reálné? Již se objevilo, že ministr Stropnický souhlasil s tím, aby čtvrtá brigáda rychlého nasazení české armády byla pod velením německé 10. obrněné divize...

Přešaltujme raději na Polsko, jestli se paní Szydlo dá věřit, bude mít brzy armádu silnější než Němci. Jestli ji už teď nemá.

„Dnes, po přijetí Lisabonské smlouvy, se dá říci, že Německo získalo mírovou cestou jasnou evropskou hegemonii, o níž bezúspěšně vedlo dvě světové války,“ napsal v roce 2010 Václav Klaus. „Margaret Thatcherová proto již na začátku devadesátých let označila Evropskou unii, vlečenou do rychlého a hlubokého občanského integračního bezvědomí německým motorem ve francouzské karoserii, politicky nekorektním termínem Čtvrtá říše,“ napsal Petr Hájek. Máme zde tedy „čtvrtou říši“?

Ještě ne, ale spějeme k ní a Visegrád4 je v této chvíli jediná viditelná obrana, možná poslední. U nás by to mohlo záležet na tom, zda se do voleb najde nějaký český politik, kterému to pálí jako paní Szydlo. A jestli dokáže vyhrát volby.

Když se podíváme do historie, tak existují názory, že Německo od svého vzniku v roce 1871 způsobilo několik klíčových tragédií. První světovou válku (a tím pádem i nástup bolševismu v Rusku), druhou světovou válku a nacismus, následkem druhé světové války vznik sovětského bloku, nyní migrační krizi. A někteří varují, že migrační krizí a centralizační politikou vznikne v Evropě válka nová... Co o tom soudíte?

Ta válka už přece několik let běží a je už dávno v ulicích evropských měst. My ji odmítáme vzít na vědomí a bráníme se medvídky, kytičkami, držením za ruce a promítáním vlajek na Eiffelovku. Polskem to možná konečně začne. Doufejme. Mimochodem, Německo. To bylo na nejvyšší kulturní, ideové a civilizační úrovni, když bylo rozděleno do několika knížectví a hansovních republik, které si konkurovaly. Také tehdy nejmiň válčilo. Katastrofou pro Evropu ji udělalo pruské sjednocení. O té doby její kulturní příspěvek Evropě slábl. Stejně tak se dá vnímat, že s postupujícím sjednocováním Evropy slábne i její příspěvek ke světové civilizaci.

Jaký je váš názor, že předseda KDU-ČSL a vicepremiér Pavel Bělobrádek jede na sraz Sudetoněmeckého landsmanshaftu?

Je podivuhodné, že to celý národ nevnímá jako vlastizradu.

Vy jste v jednom svém článku hovořil o osvětimské lži a sudetské lži. Můžete to připomenout?

Osvětim nikdy neexistovala a Sudetští Němci byli mírumilovní vlastenci perzekuováni zlými Čechy. Rozdíl je v tom, že jedna lež je trestná a druhá vesele bují.

Na konci minulého roku to vypadalo na „blýskání se na lepší časy“. Brexit, vítězství Trumpa, vysoké preference Hofera, Wilderse, Le Penové a AfD. Nevypadá to nyní, že „impérium“ globalistů vrací úder a že se po částečných otřesech konsolidovalo?

Přesně to se děje a nesváděl bych to jen na „globalisty“, vezou se v tom i miliony obyčejných a třebaš i laskavých, neomarxistickou ideologií zhypnotizovaných lidí, kteří nám vaří nový totalitní režim každodenně a všudypřítomně. Ale protože naděje musí umírat poslední, sázel bych teď na Maďary a Poláky a lnul k nim jako pijavice. Zopakujme si to: je nás se Slováky 60 milionů.

Ptal se Lukáš Petřík, PL, 31. 5. 2017

Zrození Londonistánu

Neviditelný pes 8. 6. 2017 Marian Kechlíbar

Spojené království těžce doplácí na staré chyby v azylové a migrační politice

Do širšího povědomí přivedla pojem *Londonistán* britská novinářka Melanie Phillips. Pojmenovala tak svoji knihu o šíření islámského fundamentalismu v Británii (český překlad neexistuje).

Kniha loni slavila desáté narozeniny, ale slovo *Londonistán* je staršího původu. Vymysleli jej prý příslušníci francouzských tajných služeb v 90. letech 20. století a mělo odrážet skutečnost, že Britové jednájí se svými islámskými radikály v rukavičkách.

Francie byla tou dobou terčem maghrebských teroristů už více než dvacet let. Od alžírské války za nezávislost (1954-1962) problém nikdy úplně nezmizel a v 90. letech se znovu vystupňoval v souvislosti s alžírskou občanskou válkou. Nešlo přitom o žádné drobnosti. Například o Vánocích roku 1994 došlo k mimořádně vážnému teroristickému útoku na letadlo Air France, které bylo uneseno při startu z Alžíru. Únosci patrně plánovali narazit s letadlem do Eiffelovy věže, ale zásoba paliva nestačila na dolet do Paříže. Po nuceném mezipřistání v Marseille zaútočilo na letadlo komando protiteroristické jednotky GIGN, které rukojmí osvobodilo.

Při rozplétání některých teroristických plánů zjistili francouzští policisté, že nitky vedou i do Británie. Jenže právě Británie byla dlouho notoricky liknavá v tom, vydávat podezřelé fundamentalisty francouzské justici. Nejkriklavějším případem byl asi Zacarias Moussaoui, pozdější „dvacátý útočník“ na věže World Trade Centra a jediný, který spiknutí přežil. Delší dobu žil v Londýně a Francouzi, kteří vůči němu chovali různá podezření už v roce 1994, žádali britské úřady o povolení jej aspoň vyslechnout. Britské ministerstvo vnitra (Home Office) to ovšem zamítlo.

Melanie Phillips ve své knize *Londonistán* tvrdí, že nešlo o náhodu, ale že britské úřady uzavřely s džihádisty neoficiální dohodu („*covenant of security*“), podle níž neměli radikálové útočit na Británii samotnou a výměnou za to jim byla zaručena beztrestnost, a to včetně volného šíření propagandy z mešit. Existenci takové neoficiální dohody britská vláda samozřejmě popírá.

Jestli taková dohoda skutečně někdy fungovala, to už se asi nedozvíme. Ale nápadná benevolence britských úřadů vůči islámským radikálům v období cca 1980 – 2005 je docela konzistentní s existencí čehosi podobného. Přitom Britové nemohli mít iluze o tom, jak nebezpečné hosty chovají na své pomyslné hrudi. Už v prosinci 1988 uspořádali britští muslimové dvě velká shromáždění, při kterých volali po zavraždění Salmana Rushdieho (autor knihy *Satanské verše*, která byla označena za rouhavou) a pálili přitom jeho knihy. Nejpozději od té doby muselo být racionálnější osobám jasné, že jim pod rukama vyrůstá docela velký Problém.

Součástí tohoto Problému byl (a je) rovněž značně široký výklad azylového práva, což je věc, se kterou jsme se v Evropě nedokázali kolektivně popasovat dodnes. V poválečné euforii po roce 1945 došlo k uzavření dohod, které měly garantovat ochranu (azyl) politicky pronásledovaným lidem, jakož i doplňkovou ochranu pro ty, kdo prchají před válečným nebezpečím. Osud lidí, kterým se nepodařilo utéci před nacistickým Německem, byl brán jako memento.

Potíž je v tom, že osoby na útěku nemusejí být zrovna liberální intelektuálové milující demokracii. A to ani tehdy, prchají-li před autoritářským režimem. Naivní Evropa poskytla útočiště a přístřeší značnému množství extremistů, mezi nimiž se jako skutečná perla vyjímá například ajatolláh Chomejní. Starý perský fanatik se nikdy netajil tím, že chce v Íránu místo císařství nastolit teokratickou diktaturu. Přesto mu byl ve Francii udělen politický azyl, ze kterého se později do Íránu vrátil, aby strhl revolucí zmítanou zemi na svoji stranu. Následky jeho panování vypadaly přesně tak, jak veřejně sliboval předtím. Podobných typů, jen méně slavných, vstřebaly západní země tisíce.

(Problém se netýká jen velkých zemí, jako je Francie a Británie. Takové Norsko je už 25 let hostitelem jistého Mulláha Krekara, který obdržel azyl jako „uprchlík před Saddámem Husajnem“. Je to radikál k pohledání, ale Norové se jej legálně zbavit nemůžou, protože by mu v jeho vlastním rodném Kurdistanu hrozilo špatné zacházení, ba možná i trest smrti. Jelikož se neobtěžuje pracovat, je dlouholetým příjemcem štědrého norského sociálního zabezpečení, ostatně jako mnoho jeho kolegů. Inu, západní civilizace usiluje o sebezničení řadou způsobů.)

Stálo by za to jmenovat si pár konkrétních příkladů. Radikální scéna v Británii zplodila spoustu pozoruhodných jedinců i organizací. Podívejme se aspoň na tři.

Omar Bakrí Muhammad, původem Syřan, byl už v mládí známým radikálem a pronásledovala jej policie několika arabských států. Britové si ovšem z jeho přítomnosti na svém území nic nedělali, a to ani tehdy, když založil britskou pobočku fundamentalistické organizace Hizb-ut-Tahrir. Jeho gang měl za oficiální cíl nastolení světového chalifátu. V Británii 80. let se ovšem zprvu „spokojil“ např. s napadáním muslimek, které nechtěly nosit hidžáb. Teprve postupem času se organizace posunula k praktikování opravdového terorismu. Bakrího pobočka se jmenovala Al-Muhajiroun a britské úřady ji nechávaly na pokoji neuvěřitelně dlouho, od roku 1986 až do léta 2005.

„Neděláme žádný rozdíl mezi civilisty a necivilisty, vinnými a nevinnými. Pouze mezi muslimy a nevěřícími. A život nevěřícího nemá žádnou cenu.“ (Omar Bakrí Muhammad)

V roce 2005 konečně „spadla klec“, respektive Britové začali brát své středověké zuřivce aspoň trochu vážně – poté, co islámští teroristé zabili v Londýně 52 lidí. Bakrí uprchl před zájmem policie do Libanonu. Britská vláda nějakou dobu uvažovala o tom, že jej obviní z velezrady (*high treason*), nakonec mu jen zakázali se vrátit. Což šlo snadno, protože Bakrí nikdy nepožádal o britské občanství. Od té doby se Bakrí věnuje zejména kázání po Internetu. Jeho žáčci v Británii pak průběžně zakládají různá nová uskupení typu Islam4UK a Need4Khilafah, která britská vláda zase obratem ruky zakazuje.

Abú Hamzá al-Masrí, neboli klerik s hákem, představoval další zpestření nudného anglického života. Do Británie se dostal jako mladík na studentské vízum. Po několika letech strávených flámováním a popíjením znovu našel náboženství, a to ve značně militantní podobě. Vypravil se dokonce do Afghánistánu bojovat proti sovětským jednotkám.

Není zcela jisté, co se stalo, ale z Afghánistánu se vrátil o dvě ruce a jedno oko lehčí. Sám Masrí tvrdí, že mu do tváře vybuchla sovětská mina, ale spíš to bylo asi tak, že k úrazu přišel při nějakém tom cvičném vyrábění nálože pro větší slávu boží. Jako

bojovník byl od té doby nepoužitelný, zato se mohl stát kazatelem v notorické mešitě ve Finsbury Park, která proslula jako jedno z produkčních center teroristů. Působil tam šest let (1997-2003), než úřady konečně tento spolek rozprášily. Ve Finsbury Park byl zrekrutován mimo jiné Richard Reid, kvůli kterému se dodnes zouváme na letištích.

„Zabít káfira (nevěřícího), se kterým bojujete, je v pořádku. A dá se říci, že zabít káfira z jiného důvodu je taky v pořádku – dokonce i bez jakéhokoliv důvodu.“ (Abú Hamzá al-Masrí)

Al-Masrí poznal kvůli své činnosti několikrát britské vězení zevnitř a momentálně si odbývá doživotí ve Spojených státech amerických za svůj podíl na různých teroristických aktivitách.

Narazil jsem na zprávu, podle níž Masrí, který nemá ruce, si nedokáže, mimo jiné, vytrít ..., a tak měl v Británii za tímto účelem ve vězení přiděleného pomocníka zvaného Dirty Harry, který mu za 55 000 liber ročně tuto intimní službu poskytoval. Také se mu staral o vousy a zastříhoval nehty na nohou. (Ne ovšem exkluzivně, slouží i jiným vězňům s podobným problémem.) Jak tento úkol řeší ve federálním vězení v Americe, nemám zdání.

Jisto je, že Hamzova rodina (žena a osm dětí) žije i nadále v Londýně na účet daňového poplatníka v „sociálním bydlení“, tj. domě o hodnotě cca 40 milionů korun, a pobírá k tomu nějaký ten milion Kč ročně na sociálních dávkách. Dvě Hamzovy děti mezitím rovněž odseděly tresty za terorismus. Za právo rodiny Hamzových pobírat dávky v plné výši se v roce 2014 veřejně bil místopředseda vlády Nick Clegg (Lib-Dem). Inu, západní civilizace usiluje o sebezničení řadou způsobů.

Trojlistek dnes představených fanatiků nám dobře doplní Mr. **Anjem Choudary**. Na rozdíl od dvou výše zmíněných je to „Brit“, skutečně narozený v roce 1967 na území Velké Británie do rodiny imigranta z Pákistánu a disponující britským občanstvím. Je zakladatelem organizací *Al-Ghurabaa* a *Islam4UK*.

Choudarymu se podařilo vyhnout přímému obvinění z terorismu a momentálně sedí jen za to, že veřejně podpořil Islámský stát (5,5 roku). Ve vybičovávání davů je však dost zdatný. Proslul například jako organizátor demonstrace před dánskou ambasádou v roce 2006, při níž účastníci mávali různými zajímavými hesly. Fotky z této demonstrace dodnes kolují po Internetu, protože taková koncentrace středověkého běsnění v jazyce anglickém není k vidění každý den.

Rovněž Choudary žil nějakých 20 let v kuse (před nástupem do vězení roku 2016) ze sociálních dávek ve výši zhruba tři čtvrtě milionu Kč ročně. Existuje nahrávka, ve které jako kazatel vyzývá svoje posluchače, aby brali sociální dávky jako „Jihad-Seeker's Allowance“. Inu, západní civilizace usiluje o sebezničení řadou způsobů.

Británie roku 2017 sklízí plody mnohaletého bujení islámského fundamentalismu. Zatýkáni je na denním pořádku, počet zmařených atentátů jde do desítek, občas se nějaký zmařit nepodaří. Snaha bojovat teď s terorismem připomíná snahu bojovat s dřevomorkou, když už prolezla celý dům. Dům můžete ovšem v nejhorším strhnout a postavit znovu, na rozdíl od státu.

Statistiky nejsou nijak povzbudivé. Více než čtvrtina (27%) britských muslimů sympatizuje s vrahy z magazínu Charlie Hebdo. Míra loajality muslimů vůči Británii je dost nejistá. Ačkoliv muslimové tvoří téměř 5% britského obyvatelstva, v ozbrojených složkách státu jich slouží jen 560, tj. 0,4% – ovšem minimálně 500, ale možná až 1500, jich odešlo bojovat za Islámský stát. Přes 40% britských muslimů si přeje aspoň částečné zavedení práva šaría. Nedávná zpráva baronesy Casey upozorňuje na rychle rostoucí segregaci mezi muslimy a nemuslimy – jako příklad může sloužit město Blackburn, kde poměry čím dál více připomínají nábožensky motivovaný apartheid. A iniciativa v tomhle případě nevychází od etnických Britů.

Co s tím teď budou dělat? Nevím, to si na sebe Albion upletl velký bič. Stejně jako spousta jiných zemí. Po pravdě si myslím, že útoků londýnského či manchesterského typu bude spíš přibývat. Ony jsou evropskou ozvěnou chaotických a násilných poměrů v islámském světě. A tento chaos a násilí jen tak neskončí.

Jestli ovšem do stejného vlaku nastoupíme i my, Středoevropané – to je hlavně na nás. Myslete na to. Tenhle druh chyby se nedá jen tak napravit. Možná se nedá napravit vůbec.

Poučení z londýnského mostu Neviditelný pes 9. 6. 2017 *Luděk Frýbort*

Pomalou to už přestává být překvapení: v sobotu třetího června na mostě London Bridge vjela dodávka řízená islámskými teroristy do chodců a několik jich pozabíjela. Natěšení tím úspěchem jeli teroristé dál na potravinový trh Borough market a za výkřiků „Alláh to chce,“ pokračovali ve svém díle noži, než přispěchali policisté a postříleli je. Dvoji je na té události nové: teroristé zřejmě pochopili, jak účinné je najíždět do chodců zrovna na mostě, protože odtud není kam utéct; a policajti užili zbraní, aniž by se hned ozvaly povýšené hlasy – to že takhle nejde, že policajti měli teroristy zatknout a předat soudu, kde by byli předlouho za asistence znalců z oboru psychologie souzeni, až by se třeba ukázalo, že jsou psychicky labilní, a tudíž za své činy jen podmíněně zodpovědní... Ale nestalo se tak, i můžeme snad doufat, že v té věci přece jen dochází k jakémusi pokroku.

To nikterak nelze říci o čelných zástupcích evropské politiky. Už by si mohli své reakce na takové události napsat na tibetský modlicí mlýnek a pokaždé jím zavrtět v povětrí: pan Jean Claude Juncker, lucemburský to předseda Evropské komise, oznámil světu, že je zděšen, a paní Angela Merkel že je – slovo *bestürzt* se špatně převádí do češtiny, ale dejme tomu ohromena. Krucinálhergot, abych neklel! Není pan Juncker vždy ten, kdo nejhlasitěji hovoří o rasismu, xenofobii a podobných špatnostech, odváží-li se kdo poukázat na jisté difference mezi autochtonním evropským obyvatelstvem a jeho nepozvanými hostmi? Nebo, pardon, dokonce pozvanými; bylať to paní Angela Merkel, kdo čtvrtého září 2015, o vlastní vůli a bez konsultace s parlamentem, otevřela dokořán brány nekontrolovanému přílivu utečenců nepromyslivši, že mezi nimi může být pěkných pár tisíc potenciálních teroristů. Nebo možná promyslivši, čert se v ní vyznej. I mínil bych, že politici vůdcové naší těžce zkoušené Evropy, nedovedou-li či nechťejí-li na teroristické kousky zareagovat účinněji, si mohou své zděšení a ohromení strčit, ééé... řekněme za čepici.

Co místo toho... pro začátek by si naši páni politikové a dámy političkyně (abych byl genderově korektní) mohli upravit slovník, když se zase někde něco semele. Nepřipisovat honění chodců nákladáky a podobné žerty na vrub jakémusi islamismu. Není žádného islamismu, stejně jako osvětimské plynové komory nebyly dílem nacismusismu a sibiřské gulagy bolševismusismu, je jen do důsledků dovedený nacismus, bolševismus, potažmo islám. Nikoli náboženství jako každé jiné, jak se konejšivě tvrdívá, nýbrž **ucelená ideologie společenská, právní, politická a mimoto i náboženská**. Netřeba k ní shlížet s očima zamženými úctou, ale posuzovat ji dle týchž měřítek jako všechny ostatní ideologie, co jich bylo a ještě bohužel je. Jest pak společným znakem všech ideologií, že si kladou za úkol získání celého světa své pravdě, po dobrém nebo po недobřém; a jelikož si už lecjakými zářnými zitrky poučené lidstvo spásnou ideologii na nos dobrovolně pověsit nedá, tedy vesměs po недobřém. Neboť psáno jest (korán, súra Pokání, verš 33): *On je ten, jenž vyslal posla Svého se správným vedením a náboženstvím pravdivým, aby zvítězilo nad všemi náboženstvími jinými*. A jelikož tomu všelijací nevěřící nechťejí rozumět, praví tatáž súra, verš 5: *Až uplynou posvátné měsíce, zabíjejte modloslužebníky* (rozuměni jsou ti, kdo krom Boha jediného ještě mají všelijaké syny a boží matičky), *kdekoliv je najdete, zajímejte je, obléhejte je a chystejte proti nim všemožné nástrahy!* Kdo by pak věřil v nějaké smírné narovnání, my ústupeček, vy taky ústupeček, nechť ví: *Neochabujte a nevybízejte k míru, když máte převahu, vždyť Bůh je s vámi a On neošidí vás o dobré skutky vaše!* (súra Muhammad, verš 37). Neboli, pomordovat nevěřící je v pojetí islámu dobrý skutek, čímž jsme zpátky na tom londýnském mostě. I zanechme iluzí. Nemáme proti sobě pár vražedných šilenců s vymytými mozky, ale vysoce sebejistou, o své pravdě přesvědčenou kulturu, pokládající za svůj samým Bohem daný úkol vtlouci ji do palic těm, kdož ji ještě nepochopili.

Ale abych snad změkčil tón těchto řádků: poznal jsem muslimy v jejich vlastních zemích jako lidičky přátelsky vlídné, neúchylně poctivé, a nezačne-li trouba cizinec o náboženství, nebo ještě hůř o židech a Izraeli, i tolerantní. Přestěhováním mimo svůj kulturně-náboženský okruh tolerance a zčásti i té neúchylné poctivosti znatelně ubylo, ještě stále však lze označit evropské muslimy v naprosté většině za pokojné, svých věcí si hledící, a nepozastavíme-li se nad ošátkovanými ženskými a jiným toho druhu folklorem, ničím vědomě neprovokující. Fanatismus, odhodlaný řešit kulturní rozdíly bombami, noži a najíždějícími nákladáky, je mezi nimi zastoupen jen nevyšším procentem, jistě. Jenže ono i velmi nízké procento může stát za to. Muslimská

populace ve Velké Británii – když už jsme u toho londýnského mostu – čítá zhruba tři miliony duší; kdyby pouhé 0,1% z toho počtu byli potenciální teroristé, ještě pořád jsou to tři tisíce bojovníků pro pravdu islámu, dychtících vysloužit si mučednickou smrtí své místo v ráji. Tudíž: jestli někde policajti postříleli pachatele teroristické vraždy, může to být pro nás nevěřící zadostiučiněním, jinak se ale nestalo tak mnoho. Možní napodobitelé vražedného skutku tím nebyli nikterak odstrašeni, ale povzbuzeni: pár vteřin napětí, možná bolesti... a už jim kynou *dvíčky s plnými nadry a poháry po okraj naplněné* (súra Zvěsti, verš 31 – 36). Čemuž se můžeme usmívat my, ne ale oni; pokusme se už jednou, u všech džinů a šajtánů, nehledět na současné patálie očima západního skeptika, nýbrž bezvýhradně věřícího muslima. Ostatně nejen jeho: ideologicky zaslepení blázni tvořili ve všech revolucích a jiných frmolech vždy jen malou menšinu společnosti, a přesto dokázali způsobit hrůzná neštěstí. Co se týče tzv. mlčící většiny, o níž se jaksi automaticky předpokládá, že stojí na straně rozumu a nenásilí, netěšme se příliš touto představou. Jsouc přese všechno většinou muslimskou, vykládá si ony dva pojmy po svém: rozum jako dodržování příkazů koránu a nenásilí jen ve vztahu k svým. Nevěřícího beztak čekají muka pekelná, proč ho tedy šetřit trochy muk pozemských.

Což platí i pro současný stav. Zase někde islámští fanatici za pokřiku „Alláh je veliký“ pozabijeli tucet nebo dva nevěřících, a mlčící muslimská většina... no, ne že by se vůbec neozvala. Obvykle vystoupí představitelé muslimských svazů s prohlášením, že ten odporný skutek co nejostřeji odsuzují a že islám nemá s terorismem nic společného. Že by však vyšla do ulic mnohasettisícová demonstrace oné mlčící většiny s vlajkami a transparenty, na nichž by vraždění ve jménu Alláhově prohlásila za neodpustitelný zločin a žádala potrestání viníků, případně k jejich dopadení sama přispěla, to se ještě nestalo. I můžeme si myslet, co chceme, o mlčící většině. Třeba teroristické řádění přímo neschvaluje, ale ani jí není úplně proti mysli; je přece naplněním příkazů koránu, jak již dotčeno.

Co s tím naděláme my nevěřící... snad jen vzít na vědomí situaci, jaká je, a zařídit se podle toho. Žádat od přistěhovalců z islámského pásu od Maroka po Bangladéš, když už se jednou rozhodli žít mezi námi, co i my od sebe vyžadujeme: činit sobě dobře a neškodit jiným. To úplně stačí. Nejsou-li k tomu ochotní, pěstují-li si i nadále pocit nadřazenosti, necítí-li se vázání zákony země, nýbrž svými vlastními, dovolujícími k větší slávě Alláhově zabíjení nevěřících (viz výše zmíněná súra Pokání)... pak asi nezbyvá než se bránit prostředky, jaké skýtá zákonodárství demokratického státu. Vyhlásit veřejně, co beztak všichni dávno vědí, ale neradi připouštějí: jest islám učení výbojně nesnášenlivé, demokratickému řádu nepřátelské. Kdo se bez něj nemůže obejít, ať si je spánembohem vyznává, ale doma; na veřejnosti ať s ním nevystupuje. Islámská centra uzavřít, islámské spolky rozpustit, a kdyby se nedaly, rozehnat. Hlídat si finanční toky, z ropných monarchií Blízkého východu obzvláště. Z ciziny vyslaným imámům a jiným aktivistům odebrat povolení k pobytu a nová nevystavovat. Těž se týká i jiných zvěstovatelů islámu, nejevících vůli té činnosti zanechat.

To všechno, uznávám, může znít příliš radikálně člověku, zvyklému pokojně sledovat běh věcí veřejných. Avšak každá událost jako na londýnském mostě jen přiostrňuje beztak už dost vypjaté nálady v původním evropském obyvatelstvu; aniž bych chtěl malovat čerty na zeď, snadno se může stát, že občanská veřejnost, nevidouc u svých politických zástupců vůli k podstatnějšímu zákroku, se té věci chopí sama. To by byl, panečku, teprve mazec: to by nelítaly třísky, ale klády, jen pomyslet je hrůza. Nepopostrčíme naše rozšafné politiky, aby už jednou nechali sešívání koalic a jiných takových hrátek, a napřeli svůj um naznačeným směrem? Stejně se tomu nevyhnou, ale to už může být obušek sakramentsky z pytle venku. Moudřejší jest malérům předcházeti než pozdě bychů honiti, ale vyprávěj to těm, jejichž hlavní starostí je mydlit to co možná beze změny od voleb k volbám, s ničím moc nehejbat a do ničeho radši moc nevrátat, aby se ještě nerozvrtila kariéerní židlička pod vlastním zadečkem.

Jen dvanáct imigrantů?

Neviditelný pes 20. 6. 2017 *Pavel Chrastina*
Jak hodnotíte situaci, ve které se ocitla Česká republika poté, co se Evropská komise rozhodla zahájit řízení s Českou republikou kvůli tzv. nerespektování přijímání migrantů na základě Bruselem nadiktovaných kvót?

Dnešní Evropská unie je něco naprosto jiného, než byla ta, do níž jsme v roce 2004 po celonárodním referendu vstupovali. A to je to celé neštěstí.

Stručně: „Když ptáčka lapají, hezky mu zpívají“. Většina z nás doufala, že nás toto rozhodnutí definitivně vrátí tam, kde jsme byli už dávno před druhou světovou válkou – mezi rozvinuté západní demokracie. Jenže po dalších pěti letech nastal zlom. Přišla tzv. Lisabonská smlouva. Nová smlouva mezi členskými státy Unie, ke které jsme nakonec přistoupili i my. Naše hlavní sdělovací prostředky nám obsah smlouvy předkládaly jako nezbytný vývojový krok. Jen málo tehdejších vedoucích politiků státu dokázalo tento záměrně složitý a nesrozumitelný dokument prostudovat tak, aby dovedli správně zvážit všechna jeho skrytá nebezpečí.

Zde je nutno poznamenat, že jeden z těch mála byl prezident Václav Klaus. Proto také odkládal podpis této smlouvy na nejzazší únosnou mez, až se nakonec musel podvolit politickým tlakům – tehdejší vládě, Ústavnímu soudu a také veřejnému mínění, tehdy ještě plně ovládanému médiu tzv. hlavního proudu. Byla to především veřejnoprávní televize, která začala stále více podléhat vlivu levicově liberálních zastánců projektu postupného odevzdávání národních suverenit ve prospěch bruselského unijního vedení. Netřeba dodávat, že šlo zároveň o skryté zastánce nové plíživé revoluce, která se zdánlivě neškodně nazývá globalizace. Stejně jako všechny předchozí, zastánci tuto revoluci občanům předkládají jako jakýsi nevyhnutelný vývojový krok. Kolikrát jsme již tohle slyšeli, a jak to nakonec dopadlo. Museli jsme přežít Lenina, Mussoliniho, Hitlera i Stalina, ale za jakou cenu?

Média tehdy Václava Klause záměrně osočovala dokonce i z povolnosti vůči Moskvě, takže byl nakonec přitlačen ke zdi. Byli jsme tehdy hloupí, protože jsme byli zřejmě záměrně velmi málo informováni. V té době jsme ještě měli šanci jít cestou například Švýcarska, jenže naše politická reprezentace – jako obyčejně – selhala. Nenapadá vás srovnání s Mnichovem, anebo s únorovým komunistickým pučem?

A ještě něco. Říkáte, že Evropská komise proti nám zahájila řízení za jakousi neposlušnost. Dnes už všichni víme, že tato komise není demokraticky voleným orgánem. Její členové jsou jmenováni a rozhodující hlas v tomto procesu mají nejlidnatější členské státy, tedy Německo, Francie, Itálie, donedávna i Velká Británie. Jenže v jejich vládách se už velmi dávno a velmi pevně uhnízdili socialisté a post-marxisté, kteří si vznešeně říkají „levicovní liberálové“. Zkrátka ti praví noví revolucionáři.

Bývalý prezident Václav Klaus, jehož jste připomněl, označil rozhodnutí Evropské komise za záměr povinně dosídlovat území našeho státu cizinci a prohlásil, že nesmíme dopustit přeměnu naší země v multikulturní společnost nepřizpůsobivých komunit, jaké vidíme v současnosti ve Francii či Velké Británii. Co si myslíte o jeho výzvě, že nastal čas začít připravovat odchod naší země z Evropské unie?

K tomu, co jsem probral v předchozí odpovědi, je potřeba ještě něco málo dodat. Jsem přesvědčen, že islám byl v této špinavé hře o vyvolání nové světové revoluce pouze zneužit. Vezměte si Lenina, kterého jsem už v této souvislosti nejednou zmiňoval. Je nutno uznat, že to byl velmi inteligentní a všemi mastmi mazaný revolucionářský strateg. I on uvažoval o zapojení muslimů po boku dělníků a rolníků do své revoluce. Ale pravděpodobně si islám podrobněji prostudoval a nakonec si to rozmyslel. Ovšem tohle se stalo už někdy před celým jedním stoletím. Ano, ale od té doby se Alláhovy ovečky po celé planetě namnožily do téměř dvou miliard, a to už je přece nějaká síla. Toho si někdo z Marxových pohrobků musel nutně všimnout a dnes se snaží zbrusu novými metodami napravit domnělou Leninovu chybu. Jedině tak mohla vzniknout současná radikalizace muslimů, která zákonitě vyústila v nevídaný nájezd na celou židovsko-křesťanskou kulturu, který právě zažíváme. Stačí jen otevřít vrátka do Evropy, ještě jim šikovně dodat zbraně, a oni už tu revoluci udělají za nás. Jak vychytralé.

Objevují se ale i zcela opačné reakce než ta uvedená Václava Klause. Dá se říci, že všechny protiargumenty shrnuje teolog Tomáš Halík, který se k tématu přijímání migrantů v České republice velice obšírně vyjádřil v nedávném rozhovoru pro Info.cz. Jak se lze vypořádat s první jeho námitkou, že u nás máme asi dvanáct uprchlíků, ale je kolem toho šílená hysterie a strach je tu daleko větší než tam, kde jsou miliony uprchlíků?

U nás že máme jen dvanáct imigrantů? Možná jen na papíře. Zkuste se večer projít po Václavském náměstí. Musejí jich zde být už celé tisícovky, jenže se sem dostali velmi potichu a jinými kanály, než je udělování azylu uprchlíkovi podle platných zákonů. To je důsledek dvojakosti politiky našeho současného premiéra a jeho strany.

Je naší povinností prokázat solidaritu tváří v tvář migračnímu problému, když přijímáme miliardy od Evropské unie, jak také profesor Halík připomněl?

Tohle by byla solidarita naprosto falešná. Nevyhnutelně bychom byli později přinuceni přijímat ten nejhorší lidský odpad s kriminální minulostí, s nímž si už dnes v západní Evropě nevědí rady. Pokud vím, falešná solidarita nepatří do žádného morálního kodexu civilizovaného člověka. To si pan Halík říká filozof? Zajímavé. My jsme si přece ten zruďný plán na výměnu obyvatelstva Evropy nevymysleli.

Podívejte, po třech letech tzv. migrační krize je dnes jasné, že jde o konstrukt marxismem inspirovaný. Má změnit charakter i složení všeho evropského obyvatelstva. Nazývám-li ho novodobým pokusem o další sociální revoluci, není to žádná nadsázka, protože se to celé dotýká přinejmenším stovek milionů Evropanů. Co nám pak asi řeknou naši potomci? Proč jste si neuhájili svobodu a demokracii, když už jste ji jednou měli?

A přijímání dotací z EU? To je další demagogie, založená na soustavném citovém vydírání. Nejsem příliš vzdělán v ekonomii, ale četl jsem už několik rozborů, z nichž jednoznačně vyplývá, že většina těchto „štědrých“ dotací stejně nějakým způsobem vzniká v naší zemi. My pak máme směšně nízké platy, nízké důchody, nekvalitní potraviny, a tak dále, a tak dále. Takže suma sumárum, je-li tomu skutečně tak, tak politici ve vedení EU rozhodují tímto mechanismem o našich vlastních penězích, a to samozřejmě ve prospěch svých politických záměrů a cílů. Můžete k tomu ještě připočítat unii „doporučené“ štědré financování stovek tzv. neziskovek, které více, či méně skrytě pracují proti základním zájmům našeho národa.

Na druhé straně si nemyslím, že už je všechno ztraceno. Zatím ještě máme demokracii, svobodné volby a relativní svobodu slova. Je-li národ v nebezpečí, měl by se semknout, aby mohl přežít. Podívejte se do dějin, už jsme to zažili mnohokrát.

Tomáš Halík, který je pro část společnosti morální autoritou, vyzval, abychom neházelí vše na uprchlíky, že u nás bylo v poslední době daleko víc teroristických nebo násilnických útoků ze strany běžných českých občanů, kteří někoho zabili. Máme přijmout tento způsob nahlížení, že svět je nebezpečný a to nebezpečí může přijít odkudkoli, takže proč hrozbu násilných útoků spojovat s migranty?

Víte, on je rozdíl, jestli někdo morální autoritou skutečně je, anebo to celé jen předstírá. Naposledy jsem pana Halíka slyšel 17. června v sobotním Hyde Parku Civilizace na ČT24, a on tam nazval globalizaci „kulturní revolucí naší doby“. A myslel to vážně. K tomu nemám co dodat.

Mimochodem, s termínem kulturní revoluce jsem se poprvé setkal za éry Mao Ce-tunga. Pamatuji si jen, že vývoj Číny se pak na dlouho zastavil. A možná si vzpomenete, co se za oné kulturní revoluce dělo s lidmi, kteří s kulturními revolucionáři nesouhlasili. Mizeli po celých milionech z povrchu zemského neznámo kam. Od té doby, když někdo řekne kulturní revoluce, velice zpozorním.

Dá se souhlasit alespoň s Halíkovým tvrzením, že většinová nálada proti přijímání uprchlíků je v české společnosti způsobena tím, že jsme dlouhodobě masírováni propagandou, která jen posiluje strachy v nás?

Ne, ne. Všechny fobie, čili strachy z čehosi, jsou jen nálepky, které mají tento strach vyvolat. Pokud nás někdo otevřeně ohrožuje a říká, že u nás zavede pořádky, které si jako národ nepřejeme, pak je třeba se bránit. Je třeba bojovat. A je známo, že kdo má strach, ten buď rovnou hodí flintu do žita, anebo bojuje špatně. To je ten pravý účel těch nálepek, je to docela prosté.

Profesor Halík připodobnil protiislámskou hysterii s protižidovskou v době hasneriády a vyzdvihl Tomáše Masaryka, že měl sílu se proti tomu postavit. Nikoho takového mezi nynějšími českými politiky nevidí a i ve veřejné sféře je takových málo. A když on sám se proti té hysterii staví, tak čelí dennodenně strašlivým urážkám a výhrůžkám, což srovnal s tím, jak veřejnost uštvala k smrti Karla Čapka. Chybějí nám odvážní politici, kteří by se postavili

většinovému mínění a ukázali či zdůvodnili správný postoj k migraci a odstranili tu údajně panující hysterii?

Už jsem z triků pana profesora a jeho mistrného ohýbání pravdy k účelu svému poněkud unaven. Brát si bezostyšně do úst skutečné české morální autority a zneužívat jich v této souvislosti tímto způsobem je příklad toho nejdrzejšího pokrytectví.

Každý přece ví, že úhlavním nepřítelem islámského fundamentalismu, tj. politického islámu, je Stát Izrael a celý židovský národ. Ovšem ostatní „nevěřící“, především Evropané, jsou dnes bez ohledu na své vyznání v podobné situaci. Vezměte si jen nedávnou řadu teroristických útoků spáchaných zfanatizovanými muslimy. Proto se mi zdá, že zahájit konflikt nájezdem tzv. uprchlíků na měkkou a nebránící se Evropu nebylo náhodné rozhodnutí.

A všimněte si, že zatímco Izraelci, žijící v neustálém ohrožení, se brání už dlouhé desítky let úspěšně, u nás vymýšlí vedení EU nařízení, která mají omezit civilistům ústavní právo držet odpovídající zbraň. Zatímco australská armáda odtahuje čluny s nájezdníky zpět na indonéské pobřeží a trosečníky internuje na ostrovech daleko od pevniny, italská pobřežní stráž si „uprchlíky“ přiváží po tisících sama z libyjských přístavů s úžasnou výmluvou, že je tak chrání před případným utonutím. V bruselském Evropském parlamentu se celé tři roky o tomto konfliktu jen bezúčelně žvaní a roční příliv nelegálních migrantů zůstává stále stejný. Zato islámských teroristických útoků v Evropě rok od roku neustále přibývá. Mrtvé civilisty už počítáme po stovkách a doživotně zmrzačení a ranění jdou do tisíců.

Tohle není žádná hysterie, je to jen suchý výčet událostí, které se dějí kolem nás, a někdy i dost blízko nás. Máme snad čekat, až to vypukne i v Praze?

Ptal se: Jiří Hroník, PL, 20. 6. 2017

Zloduch Trump a patálie s klimatem

Neviditelný pes 26. 6. 2017 *Luděk Frýbort*

Pokaždé se velmi pobavím nad články takových těch doleva připostrčených tiskovin: jak jejich autoři vyskakují z kůže nad slovy a skutky jistého Donalda Trumpa. Nejdřív, čí hruď by se nezachvěla odporem, zpochybnil ten zloduch zásady zvané po americku *affirmative action* – zlolajné huby mluví o rasismu naruby – jichž je třeba dbáti při výběru uchazečů do státních služeb, na studia a tak všelijak: nejdřív přijdou na řadu žadatelé černé pleti, po nich pleti snědé odkudsi z Mexika a podobných krajín, po nich... ééé, ne, Korejci nebo Vietnamci radši ne, oni jsou až moc úspěšní a pracovití, takže ne podpořit, ale sejmut třeba, aby si nevyskakovali... na konec fronty pak v každém případě patří běloši. Tady stůjte a čekejte, co na vás zbude, bílá pakáži! Musíme přece chápat, že každý běloch za to může, že je běloch, nebo snad ne? Jenže ona je těch opovržených bělochů v USA bohužel pořád ještě většina a ta si zvolila toho bídného Trumpa prezidentem. Pomalu abychom začali přemýšlet, je-li žádoucí udělovat volební právo hned každému; jestli by se v tom také neměla zavést nějaká *affirmative action*.

To ale bylo víc než před půl rokem. Řeklo by se, že ten Trump do té doby pochopí svou nejmálost a odstoupí, nebo kdyby se mu nechtělo, přinutí ho k tomu odpor a nesouhlas tisku, neziskových organizací a pokrokové veřejnosti vůbec. Však už se také pilně počítalo a přepočítávalo, že vlastně ta většina nebyla většina a že se dle všeho práva měla stát prezidentkou státnicky moudrá a lidsky skromná paní Hillary Clinton... K tomu sice nedošlo, člověk by ale přece jen čekal, že si ten Trump dá napříště pozor, než něco pustí z huby, ale kdepak. Máme teď ty klimatické patálie: konference stíhá konferenci, delegáti se předstihují v návrzích, kolik miliard a ještě spíš stamiliard mají státy Západu – jiné ani tak ne – vynaložit k odvrácení katastrofy, již nebylo rovné od časů praotce Noe... a on ten Trump, že prej nic platit nebude. Ze Amerika vystupuje z té pařížské smlouvy, ať si hodnoty zhoubného plynu CO₂ stoupají, jak chtějí, jemu že je to fuk. To je ovšem pořádná rána do vazů. Přispívají Američané k záchraně světového ovzduší podstatným dílem rozpočtu; jestli toho teď nechají ... kdo má ty prachy vysolit za ně?

Ale zanechám již šprťouchlat, jelikož věc je proklatě vážná. Vrtá mi hlavou podezření, není-li celá ta starost o záchranu světového klimatu jen zástupný problém k zastření opravdovějších – důmyslnému čtenáři jistě netřeba napovídat kterých – hrozeb. Rovněž tak, zadívá-li se ostřeji, neuniknou zraku jeho jistě, decentně řečeno, manipulace v nakládání s fakty. Zmínil jsem se o několik řádek výše dosti neurčitě o *podstatném dílu rozpočtu*; to proto, že ať jsem hledal, jak jsem hledal v obvykle vševědném internetu, za boha jsem se nemohl dohledat údaje, jakou přesně částkou Spojené státy do řečeného rozpočtu přispívají; zato se mi dostalo mnohonásobného poučení, jak vysokým procentem se ti bídí Američané podílejí na zamoření atmosféry zhoubnými plyny. Nuže, pochopitelně že průmyslová země s 325 miliony obyvatel vypustí do povětří víc plyných zplodin, než řekněme Dánsko s pěti a půl miliony; očekával bych tudíž údaj v přepočtu na hlavu. K tomu však nejsou káravé články ochotny, a jak by také: ona by pak ta Amerika nedopadla tak psovsky, není-liž pravda. Ostatně – píši z vlastní zkušenosti – stačí natáhnout nosem, aby každý poznal, jak je tomu v USA s čistotou ovzduší. Kéž by si evropské státy z jejich příkladu skývičku odkrojiti ráčily, zvláště pak některé. Kdo by byl lačen ovzduší opravdu katastrofálního, všemi druhy jedovatých smradů zamořeného, tomu bych doporučil například Bombaj, o čínských metropolích nemluvě. A našli by se i jiní přeborníci té disciplíny, vesměs v těch, jak se ohleduplně říká, rozvojových zemích. Bídák ten, kdo by z toho chtěl vyvozovat nějaké souvislosti.

A to jsme, prosím, teprve na začátku celého maléru. Mám před sebou článek letošního 23. čísla týdeníku Respekt, a co tam stojí, z toho se ježí chlupy na hřbetě. *Budoucnost, v níž klimatické změny vyvolají ničivá sucha, zatopí pobřežní města a vyženou z domovů miliony lidí...* Honem, kdepak mám nůžky, abych si tu zvěst vystříhl a založil do sbírky věsteb a proroctví, co si ji už od nějakých dvaceti let vedu. Může být zajímavé z nich hrstečku vybrat: *Již kolem roku 2007 se kvůli silným bouřím stanou velké části Nizozemska neobyvatelnými a města jako Haag se začnou vyliďňovat...* vyhrožuje článek Lidových novin z r. 2004. No, zatím naši holandští přátelé nehlásí, že by jim teklo do kvartýru, avšak přistupme k další prognóze. *Píše se rok 2013, ze severního pólu zmizel všechen led... veškeré ledovce v Arktidě roztají dříve než v kritickém roce 2013...* vyhlašuje článek týchž novin z téhož roku 2007. Ještě jiná věštba předvídá k témuž termínu *zaplavení tichomořských souostroví vodami oceánu*. Výslovně je mezi nimi jmenováno Fidži... a tak vám nevím. Potloukal jsem se po Fidži, na vlastní pěst a s rancem na zádech, i vím tudíž, že je to archipel dosti hornatý, přesahující výšku 1700 nadmořských metrů. To by ale musely vody oceánu setsakramentsky nastoupat, aby jej zaplavily; možná by na to nestačily všechny ledovce světa, ani kdyby v tu ránu na povel roztály. Povrchnost s neznalostí, dva spojenci neseriozních prognostiků a notná dávka drzosti k tomu, tak můžeme zakončit tento poněkud legrační výčet.

Aby nevznikl falešný dojem: nikterak nechci zlehčovat možnost klimatických potíží v bližší či vzdálenější budoucnosti. Pouze si dovolím poukázat na jistou mezerovitost, s níž je z nich viněn výhradně zmíněný již plyn CO₂ a ne dvacetinásobně účinný metan. A jsou i jiné příčiny a ne až teď, ale už před výskytem tvora jménem člověk na této planetě. Tak například sopečná činnost, také s nějakými miliardami tun plynů přispívajících ke skleníkovému efektu, dále nesmírná kvanta metanu, jež vydechují všechny bažiny, slatiny a močaloviště, co jimi potměšilý Hospodin obtížil svět – někteří nekorektní vědátoři vypočítali, že součet obojího vydá za padesátinásobek veškerého působení lidského – k tomu bublinky CO₂ vypouštěné do ovzduší miliony minerálních zřidel, ty by také vydaly pěkných pár megatun. I když, pravda, obtížno jest ze soptění a bažinného bubláni obvinít sama sebe, takže je řádný ekolog nebře v potaz.

Nevytýkal bych ekologickému božstvu, že od nás, lidských červů, vyžaduje oběti; to božstva dělávají. Přenesl bych se i přes zjevnou skutečnost, že jsou to oběti marné, jež postup oteplování nezbrzdí ani o kventlík. Ale šťve mě povrchnost, s níž se to děje. Proboha! Kdo máš počítač, klikni si nejprve u hesla *zatížení atmosféry*: objeví se křivka probíhající v mírném vzestupu zhruba do roku 1850, načež se začne lámat, až vystřelí prudce vzhůru u letopočtu 1950 a setrvale stoupá. Máme to? Výborně, tak dál. Klikněme si znovu, tentokrát u hesla *vývoj světové populace*. Obdržíme touž křivku a týž strmý vzestup, od půldruhé miliardy duší téhož roku 1850 k dnešním 7,5 miliardám. To by, myslím, už někoho mohlo trknout. Trknutí ale může být ještě důraznější: prostým vydělením dojdeme k zjištění, že v přepočtu na hlavu se zatížení

atmosféry od stavu před půldruha stoletím nejenže nezvýšilo, nýbrž pokleslo na třetinu! Panikaříte na nesprávném místě, přísní nabadatelé. Netřeba velkého umu matematického k zjištění, že u kořene klimatického problému nejsou ani tak výfukové a průmyslové zplodiny jako příšerné, stále se urychlující přelidňování, které nezastaví-li se dost brzy, nadělá z povrchu zemského poušť i bez všech metanů a CO₂. Jenže, to se ví, přelidňování se netýká Evropy, USA a jiných takových končin, nýbrž vesměs zemí zvaných eufemicky rozvojovými. Popel viny si tak nelze sypat na vlastní hlavu, nelze si bičovat svůj vlastní, západní hřbet, jak jest módou tohoto poněkud potrhlého času.

Čímž jsme zase zpátky u toho Trumpa, zloducha jednoho. Kdoví, třeba má také doma počítač; vytukal si na něm výše uvedené údaje a pověděl si – tak krucinál, pročpak máme platit jak mourovatí, když je to beztak houbeles platné? Ba možná i huř než houbeles; z celé sbírky malérů, co je jimi obtížen tento svět, je vyzvedáván ještě tak nejméně závažný, kdežto mnohem hrozivější se nechávají plavat. Jenže, to se ví, katastrofálním přelidňováním, neregulovanou migrací, islámskou rozpínavostí a jinými patáliemi těchto dnů nepohne ani dvacatero pařížských smluv, ledaže se povyházejí ty miliardy. Kdepak, on ten Trump nebude takový trouba, jakého z něj dělají kritikové z levé strany ideového spektra. Přinejmenším mu nechybí prozíravost, jedna z předních ctností státníkových, a s ní spojená schopnost odhadnout už předem bližící se malér, to na rozdíl od těch, kdož opojeni iluzemi pozdě honívají bycha, ještě k tomu nepravého. Že vystoupil z těch pařížských dohod... ještě si počkejme. Ukáže se možná, že udělal jediné, co se v té věci dalo rozumně udělat, i kdyby se věční majitelé vši pravdy světa poskvrniti měli.

Evropa 2017

Neviditelný pes 5. 7. 2017 *Pavel Černocký*

Odmitám věřit, že by Angela Merkelová mohla být až tak hloupá, že by si neuvědomovala, kam její politika zavedla Evropu.

Německá kancléřka má přece akademické vzdělání, a tak jí logika nemůže být cizí. Mám pocit, že je spíše v pasti a neví kudy kam. Její naivní nadšení pro multikulturu ji zavedlo do slepé uličky. Nedokázala dohlédnout, kam až to všechno povede, a nepoučila se ve Francii a v Anglii. Její politika zavedla na cestu do záhuby další evropské země. Holandsko, Belgie, Švédsko a v posledních dnech hlavně Itálii. A co ti ostatní „evropští lídři“? Macron má spoustu peněz, velkou touhu po moci, minimální zkušenosti a ze své slonovinové věže nepotřebuje realitu vnímat. Schulz je kariérista a je nadšený, že se dostal od knihkupeckého pultu až do čela SPD. Nic dalšího jej nezajímá. O lucemburském šibrovi Junckerovi je snad škoda slov. Theresa May je slabá a Corbyn je marxistický klaun. V Rakousku těsně zvítězil zelený Van der Belen a zemím jako Švédsko, Belgie anebo Itálie vládnou bezvýznamní, ale nadšení liberálové.

Je jen otázkou času, kdy se Němci a ostatní nadšenci v západní Evropě proberou a pochopí. Fakta jsou totiž jasná a zřetelná. Za miliardy eur Merkelová přibrzdila migraci z Turecka, aby se následně vlna ilegální imigrace přelila, v ještě větší míře, do Afriky. Obamovou politikou rozvrácená Libye absolutně nedokáže postavit vlně migrantů hráz. Možná o to ani nemá zájem.

Co se tedy od loňska změnilo? V minulých letech proudily do Evropy utečenci, kteří byli z podstatné části uprchlíci před válkou. (Mezi ně se pochopitelně zamíchali i utečenci ekonomičtí a nezjištěné procento militantních islamistů.) Dnes proudí každý den do Itálie tisíce Afričanů, kteří nemohou být pokládáni za válečné uprchlíky ani náhodou. Jde prakticky sto procentně o mladé muže, kteří doufají, že získají v Evropě bezpracný blahobyt. Itálie se dusí a volá o pomoc. EU je absolutně bezradná a žádný plán nemá. Juncker a spol. se omezují na bezobsažné prohlášení a volání po jednotě. Evropské země už jsou Afričany a muslimy vůbec zaplaveny do té míry, že se jejich politikové obávají udělat cokoli. Bojí se bouří a otevřeného odporu ze strany cizáckých přistěhovalců. A tak ustupují a ustupují. Evropa, jak jsme ji znali, umírá. Přistěhovalci mají 5 až 7 dětí, a tak jejich procentuální zastoupení bude stále narůstat. (Ve Frankfurtu už je nadpoloviční většina lidí neněmeckého původu.) Nakonec imigranti domorodé obyvatele zatlačí do moře nebo z nich nadělají svoje sluhu a otroky.

Naši politici nejsou většinou o nic lepší. Hloupě vykřikují, že se bojíme zbytečně, vždyť je u nás uprchlíků jen pár (což je lež). Jaksi jim nedochází, že máme dlouhou hranici s Německem a Rakouskem, a tak je jen otázkou času, kdy se migrační vlna začne přelévat i k nám. Proč se vlastně ti hodní lidé v EU tolik snaží, aby rostly naše platy a sociální dávky? To pochopí i naivka – máme se začlenit do „rychlé Evropy“, aby následně vznikl pro migranty další zajímavý „Lebensraum“. Zatím se jim k nám moc nechce. A co naši občané? Z velké části se nechávají politiky uklidnit. Zatím je všechno fajn. Titanic se sice potápí, ale kapela hraje dál a lidé stále tančí. Televize vysílá seriály, řešíme letní festivaly, sport a tak dále... Jsem opravdu zvědav, jak dopadnou podzimní volby.

V Rakousku, Francii, Holandsku a výhledově i v Německu politici s jasnou, protiimigrantskou politikou zatím nezvítězili. Zřejmě musí přijít další a ještě silnější teroristické útoky, aby se občanům otevřely oči.

Sociální povinnost? Nikoli! Zvrácenost

Neviditelný pes 5. 7. 2017 *Lubomír Stejskal*

Orenu Almogovi bylo v roce 2003 deset let. Jednoho říjnového dne se širší rodina vydala restaurace s výhledem na moře. A tehdy se to stalo.

Do restaurace vstoupil ďábel s tváří anděla. Osmadvacetiletá Hanadi Jaradatová. Vzápětí se odpálila. Výsledek: 21 mrtvých, pět desítek zraněných. Někteří s doživotními následky. Jako Oren.

Při vražedné akci arabské teroristky přišel o zrak.

Tento krutý úděl by jistě snášel lépe, kdyby během onoho pekla na zemi neztratil otce, bratra, dědečka s babičkou a bratrance. Jenom proto, že se palestinským teroristům zachtělo vraždit nevinné. Dodejme nejen Židy, ale i Araby. Místem, kde k tomu došlo, byla restaurace Maxim v severoizraelské Haifě. Společný židovsko-arabský podnik.

Oren se příští měsíc chystá do OSN. Na pozvání izraelského ambasadora Dannyho Danona. Chce se coby oběť arabského teroru připojit k úsilí, aby Palestinská autonomie přestala vyplácet těm, kdo jako teroristé skončili v izraelském vězení, tučnou výplatu. Jeden organizátor akce a jeden spolupracovník Jaradatové byli v Izraeli odsouzeni na desítky let ztráty svobody. Přesto jim arabská samospráva na Západním břehu vyplácí měsíčně tři tisíce US dolarů, uvedl 30/6 izraelský server Ynetnews.

„Palestinské vedení hovoří ke světu o míru, ale vyplácí teroristy a jejich rodiny. To je explicitní vyjádření podpory vrahům nevinných,“ soudí Oren.

Má pravdu. Bez ohledu na to, co říkají lídři autonomie. Že vyplácet peníze teroristům a jejich rodinám je sociální povinnost. Nikoli: je to zvrácenost. Kdo si takto zvráceně a nemorálně počíná, s tím bude sotva možné dohodnout mírové soužití.

Prezident Zeman vs. karlovarský filmový festival

Neviditelný pes 6. 7. 2017 *Lubomír Stejskal*

Bývalo dobrým zvykem, že karlovarský filmový festival ozvláštnil svojí přítomností prezident republiky. Platilo to o obou Václavech, Havlovi i Klausovi. Neplatí to ovšem o současné hlavě státu.

Miloš Zeman před časem, konkrétně 22/6 v pořadu Týden s prezidentem, který vysílá televize Barrandov (pořad sám je karikaturou toho, co si představujeme pod pojmem profesionální žurnalistika), opět připomněl svůj názor na karlovarský festival. Ten se nemění: k této vrcholné kulturní akci roku konané v zemi, jejímž je prezidentem, chová neskrývaný despekt.

Festival totiž považuje za snobskou záležitost, byť mu přiznává jistá pozitiva. Například hodnotné a opravdu zajímavé filmy. Ale, a to prohlásil už v minulosti: „stejně jako mucholapka přitahuje mouchy, přitahuje festival v Karlových Varech snoby“.

Ano, v tom má Miloš Zeman bezpochyby pravdu. Opakuji pro všechny, kdo si myslí, že Miloše Zemana z duše nenávidím: V tom má bezpochyby pravdu.

Jenomže ...

Snoby, samozřejmě skutečné celebrity, a žel i pseudocelebrity přitahuje každý takový podnik všude, kde ho pořádají. Od Benátek po Berlín, od Toronta po Cannes. Svět je takový, jaký je.

Položme ale otázku jinak. Jak by se musel festival ve Varech změnit, aby nebyl Milošem Zemanem považován za snobský?

Otázka je to poněkud zbytečná. Protože pokud se Jiřímu Bartoškovi a jeho týmu v minulých letech něco podařilo – a nebylo toho málo –, pak kromě jiného udělat z MFF akci nikoli pro snoby (či pouze pro snoby), ale také pro obyčejné lidi. V nejlepším významu tohoto slova. Festival má svoji jedinečnou atmosféru. Její součástí je i přátelský duch, který každoročně ovane nejen superhvězdy, ale i prosté návštěvníky. Do žil jindy ospalého lázeňského města vlije živou vodu.

Nemluvě o batůžkářích, kteří jsou nejzřetelnějším důkazem toho, že nejde o záležitost pouze pro snoby.

Budu upřímný. I já jsem kdysi vnímal festival podobně jako prezident. Tak tomu ale už dávno není. A to navštěvuji tento svátek stříbrného plátna nikoli s VIP kartičkou na krku, ale jako prostý smrtelník. Kdyby měl Miloš Zeman stejnou možnost, možná by také změnil názor.

Zastavme se u jeho argumentů, které uvedl v onom pořadu z 22/6.

Kdyby přijel, budou ho prý vozit v kočáře. Nebo tahat z jedné recepce na druhou. A dokonce: seznamovat s lidmi, od nás i z ciziny, kteří ho nezajímají.

Dovolím si oponovat: i kdyby kočárová jízda na programu byla (letos nikoli), může odmítnout a k hotelu Thermal na zahájení či ukončení přijet automobilem. Pokud by navštívil jedno nebo druhé, může se z následné recepce omluvit. A do třetice: ne všechny festivalové osobnosti, zejména pak zahraniční, jsou natolik nezajímavé, že by jim musel prezident hostitelské země pohrdat. Pokud ho nezajímají lidé, kteří ve filmu a často na světové úrovni něco, ba nezdárka hodně znamenají, pak to o našem prezidentovi cosi vypovídá. Cosi neblahého.

Ať to třeba zní jako klišé, ale varský festival skutečně není o kočárech, recepcích nebo jiných, možná opravdu snobských záležitostech. Jde o významný kulturní podnik s mezinárodním přesahem. Přítomnost prezidenta republiky, bez ohledu na to, kdo jím je, vždy zvýší prestiž této přehlídky. Je i výrazem ocenění pro všechny, kdo celý rok, a zejména v čase jejího konání, dělají vše pro to, aby byla úspěšná. Počínaje zmíněným Jiřím Bartoškou a konče stovkami bezejmenných. Vždyť, viděno globálně, a ne pohledem, který končí u Jižních zahrad Pražského hradu, jde o vytvoření pozitivního obrazu celé České republiky.

Té republiky, jejímž je Miloš Zeman prezidentem. Ten to ovšem takto nevnímá. Jistě: navštívit MFF není jeho povinností. Nikdo ho nemůže nutit – a také nenutí. Je ovšem škoda, že hlava státu místo státnické velkorysosti dává přednost svému poněkud povrchnímu pohledu. Vyjádřeno lidovým úslovím: tentokrát pro stromy nevidí les.

Je to ale beznadějně. Prezident ignoruje festival letos, a kdyby byl zvolen, ignoroval by ho i v budoucnu.

Ostatně příznačná jsou jeho slova, která pronesl v pořadu Týden s prezidentem:

Doufám, že se uvidíme někde jinde než karlovarském filmovém festivalu.

Adresátem této věty byl Jaromír Soukup, šéf televize Barrandov v roli moderátora relace. Ten se ovšem na festivalu rád blýskl. I se svojí partnerkou Kateřinou Brožovou. V pořadu ale prezidentovi oponovat a karlovarské přehlídky se smysluplně zastat nedokázal. Kdyby se totiž příliš stavěl na zadní, snadno by se mohlo stát, že by jeho televize o tak exkluzivního hosta přišla. A to je v principu horší (preventivní autocenzura na hranici devótnosti) než účast nějakého toho snoba na karlovarském MFF.

„Osm až deset miliónů migrantů je stále ještě na cestě.“

Evropská unie vyzvala své členské státy, aby v příštích šesti měsících zrušily hraniční kontroly – zavedené na vrcholu migrační krize v září 2015.

Návrat k otevřeným hranicím, který by umožnil cestování bez pasů v celé EU, přichází v době, kdy počet přistěhovalců, kteří překračují Středomoří, nadále stoupá a kdy turecké úřady stále častěji hrozí, že poruší dohodu o výměně migrantů, která snížila tok migrantů z Turecka do Evropy.

Kritici tvrdí, že zrušení hraničních kontrol by nyní mohlo vyvolat další ještě větší migrační krizi tím, že povzbudí potenciálně milióny nových migrantů z Afriky, Asie a Blízkého východu k tomu, aby se vydali na cestu do Evropy. Rovněž by to umožnilo džihádistům překročit bez rizika odhalení evropské hranice, aby poté prováděli útoky, kdykoliv a kdekoliv se jim zachce.

Na tiskové konferenci v Bruselu 2. května vyzval evropský komisař pro migraci Dimitris Avramopoulos Rakousko, Dánsko, Německo, Norsko a Švédsko – země patřící mezi nejbohatší a migranty nejvíce vyhledávané destinace v Evropě –, aby v příštích šesti měsících postupně zrušily dočasné kontroly, které jsou v současné době zavedeny na jejich vnitřních schengenských hranicích.

Takzvaná Schengenská dohoda, která vstoupila v platnost v březnu 1995, zrušila řadu vnitřních hranic EU, což umožňuje volný pohyb osob mezi většinou zemí tohoto bloku. Schengenská dohoda spolu s jednotnou evropskou měnou jsou základními pilíři Evropské unie a základními stavebními bloky pro budování Spojených států v Evropě. Obhájci evropského federalismu se snaží zachovat obojí – jednotnou měnu a otevřené hranice –, přestože čelí otázkám o jejich dlouhodobé udržitelnosti.

Avramopoulos argumentoval, že hraniční kontroly „neodpovídají evropskému duchu solidarity a spolupráce“, a dodal:

„Nastal čas, abychom přijali poslední konkrétní kroky, které by schengenský prostor postupně vrátil k normálnímu fungování. To je náš cíl a zůstává nezměněn: plně funkční schengenský prostor bez kontrol na vnitřních hranicích. Schengen je jedním z největších úspěchů evropského projektu. Musíme udělat vše, abychom ho ochránili.“

Dočasné hraniční kontroly byly zřízeny v září 2015 poté, co do Evropy dorazily stovky tisíc migrantů a kdy členské státy EU vedené Německem vydaly některým zemím EU zvláštní povolení k zavedení nouzových kontrol až na dva roky. Od té doby Evropská unie schválila šestiměsíční prodloužení kontrol na německo-rakouské hranici, na hranicích Rakouska s Maďarskem a Slovinskem a na dánských, švédských a norských hranicích (Norsko je členem Schengenu, ale nikoliv EU). Několik zemí argumentovalo, že potřebují hraniční kontroly, aby mohly bojovat proti hrozbě islámského terorismu.

Švédsko, které tvrdí, že provádí nejvíce hraničních kontrol mezi zeměmi EU, 2. května oznámilo, že zruší kontroly na hranicích s Dánskem. Švédsko přijalo 81 000 žadatelů o azyl v roce 2014; 163 000 v roce 2015; 29 000 v roce 2016 a stejný počet se očekává v roce 2017.

26. dubna vyzvalo Rakousko k neomezenému prodloužení hraničních kontrol. Rakouský ministr vnitra Wolfgang Sobotka řekl: „Pokud jde o veřejný pořádek a vnitřní bezpečnost, tak prostě potřebuji vědět, kdo přichází do naší země.“ Rakousko, které v roce 2015 přijalo přibližně 90 000 migrantů, také vyzvalo k „odložení“ EU programu přerozdělování uprchlíků na základě kvót, který vyžaduje, aby členské státy EU přijaly povinné a přiměřené rozdělení žadatelů o azyl, kteří přijdou do jiných členských států.

9. března prodloužilo Norsko hraniční kontroly o další tři měsíce.

26. ledna Dánsko prodloužilo hraniční kontroly o další čtyři měsíce. Ministryně pro integraci Inger Støjbergová uvedla, že její vláda prodlouží hraniční kontroly, „dokud nebudou evropské hranice pod kontrolou“.

19. ledna Německo a Rakousko oznámily, že hraniční kontroly mezi jejich zeměmi budou pokračovat na neurčito, „dokud nebude vnější hranice EU dostatečně chráněna“.

Počet přistěhovalců, kteří přicházejí do Evropy, má zatím opět vzrůstající trend. Podle Mezinárodní organizace pro migraci (IOM) z 30 465 migrantů, kteří dorazili do Evropy během prvního čtvrtletí roku 2017, přišlo do Itálie 24 292 (80%), do Řecka jich dorazilo 4 407, do Španělska přišlo 1 510 a do Bulharska dorazilo 256 migrantů.

Pro srovnání, počet migrantů přicházejících do Evropy během každého z prvních tří měsíců roku 2017 překročil počet příchozích během stejného období v roce 2015, což je rok, kdy migrace do Evropy dosáhla bezprecedentní úrovně.

Očekává se, že tento trend bude pokračovat i v průběhu roku 2017. Lepší počasí již přináší prudký nárůst migrantů, kteří překročili Středozemní moře z Libye do Evropy. Například během jediného dubnového týdne přistálo na březích Itálie celkem 9 661 migrantů.

Migranti, kteří sem dorazí, jsou v drtivé většině ekonomickými migranty hledajícími v Evropě lepší život. Jen málokterí z nich se jeví jako legitimní žadatelé o azyl nebo uprchlíci prchající z válečných zón. Migranti, kteří dorazili do Itálie během prvních tří měsíců roku 2017, jsou podle IOM v sestupném pořadí z: Guineje, Nigérie, Bangladéše, Pobřeží slonoviny, Gambie, Senegalu, Maroka, Mali, Somálska a Eritreje.

V únoru se Itálii podařilo uzavřít dohodu s vládou v Tripolisu podporovanou OSN o tom, že bude přistěhovalce držet v táborech v Libyi výměnou za peníze na boj s pašeráky lidí. Dohoda byla schválena jak Evropskou unií, tak Německem.

2. května však německý ministr zahraničí Sigmar Gabriel otočil o 180 stupňů, když řekl, že dohoda ignoruje „katastrofické podmínky“ v Libyi a ve skutečnosti migraci neomezí. Řekl, že Německo nyní upřednostňuje řešení migrace bojem s nestabilitou v Africe:

„To, co se místo toho snažíme dělat, je pomoci stabilizovat země na africkém kontinentu. Ale je to obtížné. Budeme muset prokázat sílu, vytrvalost a trpělivost. Toto je v zájmu Afričanů, ale také v zájmu Evropanů.“

Gabrielovo dlouhodobé řešení – které by i za nejlepších okolností mohlo přinést ovoce za desetiletí – znamená, že masová migrace z Afriky do Evropy bude nadále pokračovat po mnoho let.

Itálie se stala hlavní vstupní branou migrantů do Evropy hlavně kvůli dohodě o zastavení migrace z Turecka do Řecka, kterou Evropská unie podepsala s Tureckem v březnu 2016. V uplynulých týdnech však turecké úřady vyhrožovaly ukončením této dohody, protože podle nich EU nedodrжуje podmínky vyplývající z této výhodné smlouvy.

Podle dohody se EU zavázala vyplatit Turecku 3 miliardy eur (3,4 miliardy dolarů), umožnit 78 milionům občanů Turecka bezvízový styk s Evropou a znovu zahájit přístupová jednání s Tureckem o vstupu do bloku. Turecko na oplátku souhlasilo s návratem všech migrantů a uprchlíků, kteří z Turecka dorazí do Řecka.

Po dosažení dohody došlo k prudkému poklesu počtu migrantů přicházejících do Řecka, i když se jejich tok nezastavil úplně. Podle údajů poskytnutých Evropskou unií 12. dubna dosáhl celkový počet migrantů čísla 30 565 od okamžiku, kdy migrační smlouva vstoupila v platnost. Pouze 944 těchto migrantů bylo vráceno do Turecka. Přesto je to v ostrém kontrastu se stovkami tisíců migrantů, kteří vstoupili do Řecka na vrcholu této migrační krize. Pokračující spolupráce Turecka je zásadní pro zastavení migrace.

22. dubna vydal turecký ministr pro záležitosti EU Ömer Çelik ultimátum a varoval Evropskou unii, že pokud neposkytne tureckým občanům bezvízový styk do konce května, pozastaví Turecko platnost migrační smlouvy a zaplaví Evropu migranty.

17. března varoval turecký ministr vnitra Süleyman Soylu, že jeho země „ohromí“ Evropu a odmítne dohodu posiláním 15 000 syrských uprchlíků měsíčně do Evropy:

„Máme smlouvu o zpětném převzetí. Řeknu ti, Evropo, máš tu odvalu? Pokud chceš, pošleme ti 15 000 uprchlíků, které každý měsíc neposíláme, a ohromíme tě. Nezapomeňte, že v tomto regionu není žádná hra možná bez Turecka.“

Turecký prezident Recep Tayyip Erdoğan hrozil již v únoru 2016 vysláním milionů migrantů do Evropy. „Můžeme kdykoliv otevřít dveře do Řecka a Bulharska a můžeme nechat uprchlíky nastoupit do autobusů,“ řekl prezidentu Evropské komise Jean-Claude Junckerovi. Ve svém projevu signalizoval, že už ztrácí trpělivost:

„Nemáme slovo 'idiot' napsáno na čele. Budeme trpěliví, ale uděláme to, co musíme. Nemyslete si, že naše letadla a autobusy tam jsou pro nic za nic.“

Evropští úředníci tvrdí, že pro udělení bezvízového styku musí Turecko splnit 72 podmínek, včetně těch nejdůležitějších: uvolnění přísných protiteroristických zákonů, které se používají k umlčení kritiků Erdoğana, zejména od neúspěšného převratu v červenci 2016. Turecko se zapřísláhlo, že tyto požadavky EU nesplní.

Kritici liberalizace vízové politiky se obávají, že by milióny tureckých státních příslušníků mohly migrovat do Evropy. Rakouský magazín Wochenblick nedávno napsal, že 11 miliónů Turků žije v chudobě a „mnozí z nich sní o přestěhování do střední Evropy“.

Jiní analytici se domnívají, že Erdoğan považuje osvobození od vízové povinnosti za příležitost k „vývozu“ tureckého „kurdského problému“ do Německa. Podle bavorského ministra financí Markuse Södera se milióny Kurdů chystají využít bezvízového styku k útěku do Německa, aby unikli Erdoğanovu pronásledování: „Dovážíme si vnitřní turecký konflikt,“ varoval. „Nakonec může připlouvat méně migrantů na lodích, ale více jich přiletí letadlem.“

Evropská unie se nyní ocitá v absurdní neřešitelné situaci. Zdá se, že Turecko je rozhodnuto zaplavit Evropu migranty jakýmkoliv způsobem: s povolením Evropy cestou bezvízového styku, nebo bez povolení Evropy jako odvetu za neposkytnutí bezvízového styku.

Řeční úředníci nedávno oznámili, že vypracovali nouzové plány na zvládnutí nové migrační krize. Turecko hostí asi tři milióny migrantů ze Sýrie a Iráku, z nichž mnozí pravděpodobně čekají na příležitost utéct do Evropy.

Také Itálie se připravuje na nejhorší. Podle IOM je nyní v Libyi až milión lidí, především z Bangladéše, Egypta, Mali, Nigeru, Nigérie, Súdánu a Sýrie, kteří čekají na překročení Středozemního moře.

Ředitel kanceláře Organizace spojených národů v Ženevě Michael Møller varoval, že Evropa se musí připravit na příchod dalších miliónů migrantů z Afriky, Asie a Blízkého východu. V rozhovoru s The Times tento Dán řekl:

„To, co jsme viděli, je jednou z největších lidských migrací v dějinách. A bude to dále zrychlovat. Všichni mladí lidé mají mobilní telefony a vidí, co se děje v jiných částech světa, a to na ně působí jako magnet.“

Německý ministr pro rozvoj Gerd Müller toto varování opakovat:

„Největší migrační toky nás teprve čekají: populace Afriky se v příštích desetiletích zdvojnásobí. Země jako Egypt vzroste na 100 miliónů lidí, Nigérie na 400 miliónů. V našem digitálním věku s internetem a mobilními telefony ví každý o naší prosperitě a životním stylu.“

Müller dodal, že pouze 10% z těch, kteří jsou v současné době v pohybu, dosáhlo Evropy: „Osm až deset miliónů migrantů je stále na cestě.“

Soeren Kern je spolupracovník Gatestone Institute se sídlem v New Yorku, USA, spolupracuje také s madridským Grupo de Estudios Estratégicos / Strategic Studies Group.

Přeložili Helena Kolínská, Libor Popovský

Rozhodla se Evropa spáchat sebevraždu?

Judith Bergman

cs.gatestoneinstitute.org 11. 7. 2017

Po teroristickém útoku v Manchesteru se ukázalo, že ve Velké Británii není úplně na svobodě „jen“ 3 000 džihádistů, jak byla veřejnost dříve informována, ale spíše daleko děsivější počet 23 000 džihádistů. Podle The Times:

„Zhruba 3 000 lidí z této celé skupiny je považováno za přímou hrozbu a jsou předmětem vyšetřování nebo aktivního sledování v 500 operacích, které provozují policejní a zpravodajské služby. Dalších 20 000 lidí se objevilo v předchozích šetřeních a je kategorizováno jako představující ‚zbytkové riziko‘.“

Proč o tom nebyla veřejnost informována dříve?

Stojí za povšimnutí, že mezi těmi, kteří zřejmě představovali jen „zbytkové riziko“, a proto již nebyli pod dohledem, byl i Salman Abedi, bombový atentátník v Manchesteru, a Khalid Masood, westminsterský vrah.

Zdá se, že policejní agentury a zpravodajské služby ve Velké Británii, zápasící s nedostatkem personálu, nejsou plnohodnotným protivníkem 23 000 džihádistů. Již v červnu 2013 odhadla bývalá šéfka MI5 Stella Rimingtonová, že bude potřebovat přibližně 50 000 agentů MI5 na plný úvazek, aby monitorovali 2 000 extremistů nebo potenciálních teroristů 24 hodin denně, sedm dní v týdnu. To je více než deseti násobek současného počtu zaměstnanců MI5. Andrew Parker, generální ředitel Security Service, v říjnu 2015 uvedl, že „rozsah a tempo“ nebezpečí pro Spojené království je na úrovni, kterou ještě nikdy ve své 32leté kariéře neviděl.

Zdá se, že britští politici tato varování důsledně ignorovali a dovolili, aby se neudržitelná situace v zemi dále zhoršovala, dokud se „novým normálem“ nestali džihádisté vraždící pro Alláha děti na popových koncertech.

Vzhledem k astronomickým nákladům na monitorování 23 000 džihádistů se zdá, že jediným realistickým řešením tohoto obrovského bezpečnostního problému je deportace džihádistů, nebo alespoň cizích státních příslušníků mezi těmito 3 000 sledovanými, protože představují reálnou hrozbu.

Britští občané představují samostatný problém, protože nemohou být deportováni. Přesto je deportace v boji proti islámskému terorismu nedostatečně využívána: politici se příliš obávají mezinárodních úmluv o lidských právech – tedy lidských práv džihádistů a odsouzených teroristů; na lidská práva svého vlastního obyvatelstva ohled neberou.

Společnost „Henry Jackson“ v roce 2015 zjistila, že od roku 2005 do roku 2015 bylo 28 odsouzeným nebo podezřelým z terorismu dovoleno zůstat ve Velké Británii a bránit se deportaci pomocí Zákona o lidských právech. Naproti tomu ministerstvo vnitra naprosto neuvěřitelně uvedlo, že neshromažďuje údaje o počtech podezřelých z terorismu, kterým soudy vydaly povolení k pobytu ve Velké Británii.

Podle Evropské úmluvy o lidských právech a britského Zákona o lidských právech jsou jednotlivci chráněni před mučením a nelidským nebo ponižujícím zacházením.

Jelikož těchto 28 teroristů pochází ze zemí se špatnou pověstí v oblasti lidských práv, je jim dovoleno zůstat ve Spojeném království. Ohrazují se tím, že pokud by byli deportováni do své země původu, tak by mohli čelit mučení.

Robin Simcox, výzkumný pracovník společnosti „Henry Jackson“, řekl:

„Neschopnost deportovat cizí státní příslušníky, kteří jsou národní bezpečnostní hrozbou, je problém, který sužuje již několik po sobě jdoucích vlád. Ani koaliční vláda nebyla schopna ukázat, že dokáže vyřešit problémy s relevantní legislativou, o nic víc než její předchůdci. Toto se musí změnit, a to velmi rychle.“

Neexistuje žádná záhadná síla, která by zabránila změně legislativy; vše, co je zapotřebí, je politická vůle opustit mezinárodní úmluvy, které v současné době zakazují nebo znemožňují takové deportace. Již v roce 2015 ministr spravedlnosti Chris Grayling řekl:

„Ani za milión let by autory původní Úmluvy o lidských právech nenapadlo, že by ji jednoho dne mohli zneužít jednotlivci, kteří představují nebezpečí pro naši zemi a náš způsob života, k tomu, aby dostali povolení k pobytu v naší zemi...“

„Nechce se mi věřit, že bychom mohli být v takové situaci, kdy jsme paralyzováni do té míry, že nám to více méně znemožňuje chránit naše občany.“

„Potřebujeme v naší zemi naléhavou a rozsáhlou reformu zákonů o lidských právech, abychom se ubezpečili, že nemohou být překrouceny tak, aby sloužily zájmům těch, kteří chtějí ubližovat naší společnosti.“

Mnoho politiků předstírá, že tyto mezinárodní úmluvy jsou věčné, téměř božské, nástroje práva, ke kterým jsou navždy vázáni. Takové předstírání není jen hazardem, ale je přímo zločinem v době, kdy se tyto konvence staly nástroji proti nejzákladnějším svobodám – fyzické bezpečnosti, právu na život – občanů, které měly chránit. Žádný z autorů pravděpodobně nezamýšlel, aby tyto konvence byly zneužívány jako užitečné nástroje v „zákonodárství“ na ochranu teroristů a jejich stoupenců.

Příkladem takového zneužívání je zacházení s odsouzeným teroristickým operativcem al-Kajdy, Bagdádem Mezianem. Měl vazby na útoky v Paříži a v roce 2003 byl

uvězněn na 11 let kvůli provozování sítě na podporu terorismu, stále však žije ve Velké Británii. Zákon o lidských právech použil na to, aby se ubránil deportaci do svého rodného Alžírsku. Po výkonu trestu může ve Velké Británii svobodně pokračovat ve svých teroristických akcích.

Podle nejnovějších zpráv, se může zdát, že chybné priority policejních sil Spojeného království zapříčiňují určitou část jejich selhání, pokud jde o účinnou obranu proti tisícům džihádistů.

Podle Cambridge News byla do domu v Cherry Hinton po stížnosti ze strany veřejnosti na příliš hlasitou hudbu poslána policejní helikoptéra a deset policistů. Zpočátku byla k případu vyslána pouze jedna policistka, ale poté, co policistku zřejmě „urazila“ píseň vysmívající se mrtvému teroristovi Usámovi bin Ládinovi, stiskla „poplachové tlačítko“ a tím zavolala posily – další policisty a vrtulník. Hosté tohoto malého mejdanu jsou podle policejního mluvčího hrabství Cambridgeshire nyní vyšetřováni za spáchání „údajného incidentu podněcování rasové nenávisti“.

Co by koneckonců mohlo být naléhavější než vyšetřování jednoho mejdanu, kde se hrála parodie na bin Ládu, když máme v ulicích Británie pouhých 23 000 džihádistů?

Problém džihádistů volně se pohybujících ve společnosti není samozřejmě omezen jen na Spojené království. Nedávno byl Syřan, který přišel do Švédska jako „uprchlík“ v roce 2015, osvobozen u soudu, kde byl obžalován za napadení šíitských muslimů ve Švédsku zápalnými bombami.

Když při monitorovaných výsleších na policii uvedl, že se považuje za džihádistu, který se chce stát mučedníkem, tak ho, i vzhledem k tomu, že byl v kontaktu s ISIS, švédská zpravodajská služba začala považovat za příliš nebezpečného na to, aby zůstal ve Švédsku. Imigrační úřady proto usilovaly o to, aby byl deportován do Sýrie. Neuspěly – zákon jeho deportaci do Sýrie neumožnil, protože existuje riziko, že by mohl být v Sýrii zatčen nebo popraven. Místo toho byl propuštěn a volně se pohybuje po Malmö.

Ve Švédsku jsou lidská práva ctižádostivého teroristického cizince evidentně důležitější než lidská práva občanů, které chce zavraždit.

Stručně řečeno, zdá se, že politika nečinnosti ohledně otázky deportace a jejího střetu se zastaralými úmluvami o lidských právech je záměrnou politikou několika evropských zemí. Nabízí se otázka: Rozhodla se Evropa aktivně spáchat sebevraždu?

Judith Bergman je spisovatelka, publicistka, právnička a politická analytička.

Překlad: Helena Kolínská, Libor Popovský

Kdy se začneme bránit?

Neviditelný pes 14. 7. 2017 Petr Robejšek

Po G-20 v Hamburku by se dalo mluvit o věcech, které jsou známé. Třeba o tom, že nás politici považují za tak hloupé, že budeme věřit tomu, když říkají, že summit byl důležitý a úspěšný, protože (skoro) všichni souhlasili se závěrečnou rezolucí. Ale to není nic nového. Příliš málo se ale mluví o tom, co plyne z řádění bojůvek tzv. „černého bloku“ pro bezpečnost evropských společností.

Jsme bezbranní?

Hamburský starosta Olaf Scholz řekl, „že by se něčemu takovému nedalo zabránit nikde“. Asi měl pravdu, ale popsal tím bezmocnost společnosti, které její politici a intelektuální vůdci po léta vtlučkají do hlavy, že je nezbytné brát ohledy na práva i té nejmenší menšiny. Dělalí to tak úporně, že nezbyde prostor na to postarat se o bezpečnost většiny.

„Něčemu takovému by se nedalo zabránit nikde,“ protože pořádkové síly zřejmě nejsou na brutální operace početně a výcvikově dostatečně připraveny. Bavorský ministr vnitra prohlásil, že o moc více než těch dvacet tisíc policistů, kteří byli do Hamburku svezeni z celé Spolkové republiky, k dispozici nebylo. A zástupce hamburské policie řekl, že jeho mužům šlo o život, a tudíž nemohli zasáhnout. Ano, opravdu jim o život šlo. Podle některých zpráv dostala státní moc situaci pod kontrolu, až když nasadila speciální jednotky.

„Něčemu takovému by se nedalo zabránit nikde,“ je pravda také proto, že vystrašenou společnost má chránit zastrašená policie. Odhodlání policistů prosadit vládu práva proti brutálním násilníkům je otřesené. Musí totiž počítat s tím, že za tvrdý postup sklídí kritiku mediálních moralizátorů a disciplinární opatření svých nadřízených.

Poučení pro teroristy

Události v Hamburku jistě velmi pečlivě sledovali stratégové mezinárodního terorismu. Potvrdily jim, že metropole evropských zemí jsou snadno zranitelné. Fungování velkoměsta předpokládá detailní organizovanost a bezporuchovou koordinaci. A proto k úspěšné operaci stačí poměrně malé množství odhodlaných jedinců. Teroristé teď vědí, že mohou přímo v mocenských centrech evropských společností provést i rozsáhlejší a ničivější vojenské operace, než „jenom“ atentáty; útoky na chemické továrny, elektrárny anebo dopravní uzly. Akce „černého bloku“ jim ukázaly, že paramilitaristické skupiny operují efektivněji než regulární bezpečnostní jednotky. A to na rozdíl od muslimských teroristů nebyl v tzv. „černém bloku“ nikdo, kdo by byl ochoten pro svou věc zemřít.

Pocit bezpečí

Fanatismus, vandalismus, touha po adrenalinu nebo plundrování. Na motivech řádění těchto bojůvek vůbec nezáleží. Počítá se pouze výsledek. A ten je jasný. Události v Hamburku byly dalším dokladem toho, že v blahobytné Evropě již válka a mír nejsou jednoznačně odlišitelné stavy, nýbrž se mohou časově a prostorově velmi rychle prolínat. V Hamburku jsme mohli studovat další z molekulárních částic válečného konfliktu, ve kterém již nelze jednoznačně rozlišovat mezi vojáky a civilisty, ani mezi bojištěm a zázemím; terorismus je další z těchto molekul.

A pocit bezpečí? Stačí, když se město stane bojištěm pouze občas. Lidé si totiž snadno domyslí, že se něco takového může kdykoliv zopakovat. Po hamburských událostech přijde obyčejným lidem velmi zatěžko věřit, že je státní moc ochrání a že oni se mohou v klidu soustředit na svou práci a každodenní problémy.

Většinové společnosti vytloukl její politický a duchovní předvoj z hlavy pojmy jako víra a láska k vlasti. Všechno to, co lidi motivuje přinést oběti pro něco vyššího, samozvané elity zavrhly, zesměšnily, zpochybnily a nahradily všeobjímající ohleduplností, nezávazností a libovольností. Podle nich se lidé nemají starat o to, jak bránit svou zemi a její společenský pořádek. Čeká se od nich pouze to, že politují a pohřbí oběti teroristických útoků a uklidí trosky po řádění předvoje lepšího světa.

Bránit se

Hamburčané na vlastní kůži poznali, jak se žije ve světě, ve kterém válka a mír již nejsou dva jednoznačně odlišitelné stavy. Obdrželi i lekci o tom, že v konfliktech současnosti nezvítězí automaticky strana, která je humánnější, nýbrž ta, která se dokáže prosadit. A nemohlo jim uniknout, že způsob boje určuje spíše ten, kdo má nižší morální standardy. To je nemilé zjištění, ale když tuto skutečnost nebudeme respektovat, tak jsme předem prohráli. I to jsme mohli v Hamburku vidět.

V německé politické třídě právě probíhá panická vlna napravování chyb a nedostatků, které Hamburk ukázal. Jak se asi cítí a co navrhuje české politické strany, které se ucházejí o zvolení v nadcházejících volbách? Ucházet se o moc a vládu je spojeno s převzetím odpovědnosti za bezpečnost těch, kteří je mají volit. Co kdyby se jednou naše muzeální strany chovaly předvídavě? Ale místo toho slyšíme, že vojenský výcvik nebo dokonce povinná vojenská služba nejsou potřeba. Prý postačí, když se ve školách zavede branná výchova.

Tudy ale cesta nevede. Jak prosadit vládu práva? Tvrdě a za každou cenu. Jinak bude vládnout bezpráví.

Aktivisté

Neviditelný pes 15. 7. 2017 *Luděk Frýbort*

aneb K rámusům kolem zasedání skupiny G-20

Tak se už poněkoli káté, tentokrát v městě Hamburku, sešla skupina G-20. Nevěda přesně co se pod tou zkratkou skrývá, natuknu si ji ve Wikipedii... prý že *hlavní koordinátor světové ekonomiky*. Aha, děkuju za poučení. Jinak bych se totiž za boha

nedozvěděl, oč v tom Hamburku vůbec šlo, protože veškerý tisk i ostatní media referovala výhradně o randálech jakýchsi aktivistů, při nichž hořela auta, rozbíjela se okna a plundrovaly obchody na protest proti... vidíte, už zase nevím proti čemu.

Možná to nevědí ani ti aktivisté, ale mě by teď zajímalo něco jiného. Stál ten sjezd ekonomických koordinátorů vůbec za to? Co tak převratného se na něm vykoordinovalo? A když už se konat musel: nenašlo by se vhodnější místo než zrovna ten Hamburk? Ač nejsem nadán duchem věšteckým, nebylo mi zatěžko předpovědět, k čemu tam nejspíš dojde, neboť za těch bezmála už čtyřicet let své exilové kariéry znám dosyta všelijaké ty aktivisty a co se od nich dá očekávat. Páni radní města Hamburku to netušili? Příště snad aby si ode mě vyžádali prognózu a já jim ji za honorář jednoho bůra evropského promptně a se zárukou vyhotovím, aby už předem mohli objednat úklidové čety na odstranění toho bohapustého svinčiku, co po sobě z půle Evropy seběhlí aktivisté zpravidla zanechávají. Ještě mnohem lepší by ale bylo pořádat takové sedánky někde stranou, například... už to mám: například na hradě Wartburgu. Stavení je to rozlehlé, vcelku dobře zachovalé, nějaká konferenční místnost pro dvacet koordinátorů by se tam jistě našla. Aktivisté by museli ztékat hradby Wartburgu po žebřících, pořádkové síly by je zase shazovaly bidly zpátky do příkopu, inu, byla by to podívaná, sám bych si na ni z vlastní kapsy připlatil. Pakli by ovšem tytéž pořádkové síly aktivisty z důvodů humanity a lidských práv nevpustily hlavní bránou do hradu, divíce se pak velice, že z něj nadělali kůlničku na dříví.

Zanechme legraci; situace je vážná, vážnější, než se možná ledaskomu zdá. Není to v Německu poprvé, co se tlupy ideologicky motivovaných násilníků rozhodly vzít právo do vlastních rukou, ledaže se jim tenkrát ještě neříkalo aktivisté, nýbrž jednotky SA. Jinak se od sebe příliš neliší: tentýž výsměch demokracii, totéž pohrdání názory a zájmy občanské většiny, totéž domnění vyššího poslání, dovolujícího nedbat zákonů země, a to ještě v lepším případě. V horším už jen samoučelná záliba v násilí, ať vrozená nebo vypěstovaná, zvláště když nebezpečí postihu je minimální a lze se mu vyhnout poukazem na právo uspořádat demonstraci. Jelikož ze zkušenosti vím, v co nikoli zřídka takové právo vyústí, vyhledal jsem si příslušné heslo, a ejhle: *prý že právo skupiny osob pokojně a beze zbraní se shromáždit a veřejně projevit své mínění. Demonstrace musí být 24 hodin předem ohlášena, ne však úředně schválena; pakli beprostředně ohrožuje veřejný pořádek a bezpečnost, může být zakázána...* Jak vidno, znění zákona se ve více bodech rozchází s počínáním odpůrců hamburského zasedání G-20, což však nepřimělo pořádkové síly k důraznějšímu zákroku, spíš jako by oleje do ohně přilil. Čím to?

Jak je to pořád stejné. Pokojně se ohlásí pokojná demonstrace, pokojně táhne ulicemi, pokojně vyvolává hesla, pokojně rozvinuje transparenty, když vtom co to... jako zjevení samého pekla se odkudsi vynoří postavy v černém zakuklení, v rukách železné tyče, sochory k vylamování dlažebních kostek, zápalné láhve, a už to lítá. Auta hoří, výlohy se sypou, černé postavy se vlamují do obchodů, plundrují, ulice samý střep, policajti pokoušející se černé postavy zpacifikovat se ocitají v dešti kulí z precizních praků, tu a tam některého výtržníka zadrží, ale moc platné to není, za ruku při činu ho nechtyli, takže mohou leda zjistit totožnost a zase ho pustit, a když i třeba ho předají soudu, pro nedostatek přímých důkazů... ach jo. Policie ohlásí, že rozbíjel výlohy, on zase že šel jen tak na návštěvu k tetičce a zlí policajti ho seřezali pendreky, búúú, čehož se chytí media, vždy ochotná uvěřit takovým tvrzením, a odsoudí policejní brutalitu. Pořadatelé řádně ohlášené demonstrace se pak ode všeho pohotově distancují, to jsme nechtěli, to jsme přece nemohli předvídat...

To by, pravím, nemělo stačit. Jestli pořadatelé opravdu byli tak hloupí, že navzdory stonásobné zkušenosti s ničivým závěrem své pokojné demonstrace nepočítali, nebo jej naopak vědomě zakalkulovali – do duše nikomu nahlédnouti nelze – je vedlejší. Rozbiju-li sousedovi okno, byť i z nedopatření, musím je dát na vlastní náklady zasklít. Totéž by mělo platit pro pořadatele demonstrací. Nechť je od nich vyžadováno složení kauce; proběhne-li demonstrace pokojně, jak předpokládali, obdrží své peníze zpátky. Skončí-li vybitými výlohami a zametáním střepů, buďtež rozděleny mezi majitele vypálených aut a vyrabovaných obchodů. K pokrytí všech škod nepostačí, ale aspoň pro tu útěchu obětem, že je orgány státu nenechaly tak úplně na holičkách.

Neboť třebaže to tak někdy nevypadá, přece jen je to stát demokratický. V demokracii pak má mít hlavní slovo občanská většina, ne skupinky rozvášněných mládenečků,

jakkoli přesvědčených o své pravdě. Ve dnech, kdy v Hamburku hořela auta a policie se prala s násilníky, jsem se v novinách pročetl reakcemi na to dění. Byly dvojího druhu: radikálnější čtenáři byli názoru, že policie měla do toho ksindlu střílet ostrými náboji; čtenáři povah umírněnějších, že pouze gumovými. K tomu bych se nechtěl připojovat; nicméně mám za to, že postih, když už to musí být, má mít odstrašující účinek k výstraze všem, kdož by třeba také měli sklon hojit si kdovíjaká hnutí svého nemocného ducha v pouličních kraválech. Náš svět vězí až po uši v celé řadě obtížně, pokud vůbec nějak řešitelných problémů, pro jejichž výčet není v tomto článku místa; ze všeho nejmiň má zapotřebí randálů na samém pokraji občanské války. Právo na demonstraci skýtá každému sdostatek možnosti upozornit na svůj menšinový názor. Menšinový zdůrazněme, jak bezděky potvrdila jistá dáma z vedení německé strany Zelených, zastávajíc se hodných aktivistů a zlým policajtům blechy v kožiše hledajíc. I lze očekávat, že zmíněné partaji, už tak dosti upadlé ve voličské přízni, to občanská většina ve spolkových volbách letošního podzimu pěkně spočítá. Avšak zpátky k tomu právu na demonstraci: cokoli jde nad jeho ustanovení, je zařaditelné pod paragraf 125a německého trestního zákoníku o rušení zemského míru (Landfriedensbruch). Bohužel je nemocí dnešního Německa, že má velmi precísne vypracované zákony pro všechny myslitelné druhy provinění proti občanskému soužití, z jakýchsi obtížně pochopitelných důvodů jich však nevyužívá; a když i využije, jen velmi ohleduplně, aby to moc nebolelo. Tím pozbývají svého účelu; trestní postih, jemuž se pachatel jen vesele směje, je na... stud mi brání napsat na co.

Kdy už, k čertu, pochopí pořádkové a soudní orgány, co je zřejmé každému pekaři a zmrzliny prodavači? Ta spoušť, co ji po sobě zanechávají rozběsnění aktivisté, musí být odklizena, škody napraveny, což ovšem musí někdo zaplatit. Tím někdo je zmíněný pekař či zmrzliny prodavač, jemuž berňák, na nic se ho neptaje, strhává z výdělku daň zahrnující mimo jiné i prostředky vynaložené k nápravě toho, co padlo za oběť z opratí se vysmeklým demonstracím.

Multikulturalismus zešílel

cs.gatestoneinstitute.org 17. 7. 2017 Khadija Khan

Mrzačení ženských genitálií

Obhájci dvou michiganských lékařů z Indie a jedné z jejich manželek, kteří byli 22. dubna obviněni velkou porotou a obžalováni ze zmrzačení genitálií dvou sedmiletých dívek, mají v úmyslu použít náboženskou svobodu jako argument obhajoby svých muslimských klientů.

Obžalovaní jsou členy islámské sekty Dawoodi Bohra sídlící v jejich domovské zemi. Tento federální soudní proces je první svého druhu od roku 1996, kdy byla ženská obřízka (FGM) zakázána. Tým obhájců argumentuje, že tato praxe je náboženským rituálem, a proto by měla být chráněna americkými zákony.

Jejich obhajoba nevědomky odhaluje falešné tvrzení významných muslimů – například iránsko-amerického náboženského učence a televizního moderátora Rezy Aslana a palestínsko-americké aktivistky Lindy Sarsour, kteří trvají na tom, že mrzačení ženských genitálií, anglicky Female Genital Mutilation (FGM) „není islámská praxe.“

Mrzačení ženských genitálií, také známé jako ženská obřízka, je vyřezání nebo odstranění klitorisu a někdy i stydkých pysků. Jedná se o způsob, jak odstranit sexuální touhu a sexuální prožitek dívky a jak zaručit, aby zůstala do svatby pannou a aby po svatbě zůstala věrná manželovi. Podle Světové zdravotnické organizace:

Ženská obřízka nepřináší žádné zdravotní výhody a mnoha způsoby dívky a ženy poškozují. Tato procedura zahrnuje odstranění a poškození zdravé a normální ženské genitální tkáně a negativně zasahuje do přirozených funkcí dívkách a ženských těl. Obecně řečeno, rizika narůstají se zvyšující se závažností postupu.

Postupy se většinou provádějí u mladých dívek od dětství až po dospívání a občas i u dospělých žen. Odhaduje se, že každoročně ženská obřízka ohrožuje více než 3 milióny dívek.

Tato procedura byla vykonána na více než 200 miliónech žen a dívek žijících v současné době v 30 zemích v Africe, na Středním východě a v Asii, kde je ženská obřízka rozšířená nejvíce.

Příliv imigrantů a uprchlíků z těchto částí světa do západních zemí vedl k dramatickému a nebezpečnému nárůstu počtu případů ženské obřízky v pevninské Evropě, Velké Británii a Spojených státech amerických.

Podle statistik Národní zdravotní služby je této příšerné proceduře vystavena jen ve Spojeném království *každou hodinu* nejméně jedna dívka – a to téměř třicet let poté, co byla ženská obřízka v zemi zakázána.

Zpráva Evropské komise navíc ukázala, že v Evropě podstoupilo ženskou obřízku přibližně 500 000 žen, a mnoho dalších je vystaveno riziku, že k tomu budou donuceny. Například v Německu byla v roce 2013 otevřena klinika, která obětem ženské obřízky poskytuje fyzickou a psychologickou léčbu; odhaduje se, že v zemi je zmrzačením postiženo 50 000 žen, přičemž přibližně 20 000 z nich žije v Berlíně. Pod jménem „Desert Flower Centre“ (Centrum Pouštní květina) je tato snaha vedena a financována supermodelkou a herečkou narozenou v Somálsku a prominentní aktivistkou proti ženské obřízce Warisou Dirie.

V souvislosti s případem lékařů provádějících ženskou obřízku v Michiganu schválili 15. května Sněmovna reprezentantů státu Minnesota a Senát státu Michigan legislativu, která by v těchto státech rozšířila stávající federální zákony proti ženské obřízce i na rodiče dívek, které byly tomuto rituálu podrobeny. Koneckonců jsou to matky a otcové, kteří nutí své dcery, aby to podstoupily – například v případě v Somálsku narozené spisovatelky Ayaan Hirsi Ali to byla její babička.

V rozhovoru pro britské noviny *Evening Standard* v roce 2013 vysvětlila Hirsi Ali – bývalá muslimka, která se zřekla své víry a stala se otevřenou kritičkou islámu a práva šaría, zvláště ve vztahu k ženám –, proč je těžké stíhat členy rodiny podílejících se na FGM. Řekla:

„Udělal mi to ve věku pěti let a o deset let později, dokonce ani o 20 let později, bych proti svým rodičům nevypovídala. Je to psychologický problém. Lidé, kteří to dělají, jsou otcové, matky, babičky a tety. Žádná holčička by je neposlala do vězení. Jak by žila s takovým pocitem viny?“

Širší problém, který musíme řešit vedle legislativy, spočívá v tom, že západní multikulturalismus zešlel. Vezměte si například dubnové rozhodnutí Celie Dugger, redaktorky rubriky „Zdraví a věda“ novin *New York Times*, přestat používat výraz mrzačení ženských genitálií, protože má „kulturní náboj“.

Napsala: „Existuje propast mezi západními (a některými africkými) aktivisty, kteří bojují proti této praxi, a lidmi, kteří tyto rituály praktikují. Cítila jsem, že jazyk, který používáme, prohlubuje tuto propast.“

Ženská obřízka je stejně otřesný zločin jako znásilnění nebo otroctví. Avšak na Západě samozvané feministky – včetně muslimů, jako je Linda Sarsour, a nemuslimských aktivistů na křížové výpravě proti „islamofobii“ – buď o těchto barbarských praktikách mlčí, nebo popírají jejich vztah k islámu. Podporují tito lidé také otroctví, což je další praxe podporovaná islámem, která se dnes ještě praktikuje v Saudské Arábii, Libyi, Mauretánii a Súdánu, stejně jako pod vládou Islámského státu a Boko Haram?

Právě proto je legislativa proti FGM, jakkoliv je nesmírně důležitá, sama o sobě nedostatečná. Nastal čas, abychom byli ostražití nejen vůči lidem, kteří ženskou obřízku provádějí, i vůči rodičům, ale abychom odhalili a zdiskreditovali každého, kdo se tuto brutalitu snaží ospravedlnit.

Překlad: Helena Kolínská, Libor Popovský

Khadija Khan je pákistánská novinářka a komentátorka, která v současné době sídlí v Německu.

Chladný nerozum

Neviditelný pes 19. 7. 2017 *Luděk Frýbort*

Politici jsou nutně a ze zásady pokrokoví. Jejich pravý život se odehrává v budoucnosti, jelikož vědí, že v minulosti nikdy nic dobrého neudělali. (Gilbert K. Chesterton)

V Německu máme nějaké volby každou chvíli, což při šestnácti spolkových zemích a autonomních městech ani jinak nejde, avšak zbývají už jen dva měsíce do dne, kdy vypuknou volby celostátní. Zatím jsou prázdniny – v Němcích pro každou zemi zvlášť, takže pokrývají čas od půle června do půle září – a nějaký výraznější volební boj se zatím ještě nerozběhl. Kdo se však zaposlouchá do spodních tónů politiky, neuniknou mu známky předvolebního napětí. Vůdcové obou dominantních partají, paní Angela Merkel a soudruh (němečtí sociální demokraté opravdu trvají na poněkud omšelém oslovení Genosse) Martin Schulz, až doposud ve slovech a skutcích od sebe málem k nerozeznání, se proti sobě začínají vymezovat. Či přesněji, naváží se genosse Schulz do paní Merkel vytýkáje jí, co všechno v Německu pod jejím žezlem nefunguje a jak by to fungovalo, kdyby bylo po jeho: *proti kancléřce chladného rozumu staví emoce a politickou vášeň*, praví k tomu jeden český týdeník. Dovolím si tuto formulaci doplnit a přiopravit.

Chladná jako ten příslovečný psí čumák paní kancléřka bezesporu je; jen zřídkakdy se ve vyšších patrech politiky objeví osoba tak zoufale postrádající sebemenší dávku lidského tepla. S tím rozumem už je to všelijaké. Byla-li úvaha státníková rozumná, projeví se ve výsledku; a snad ani Džingischánova tažení neměla pro Evropu tak fatální následky jako lehkomyšlná neprozíravost, s níž paní kancléřka vpustila do Evropy milionový dav uprchlíků, obtížně integrovatelných a z nemalé části jejímu životnímu způsobu nepřátelských. Z válečných pohrom, morů a jiných ran božích se Evropa vždy dokázala vzpamatovat; z této, nečinme si přehnaných nadějí, se vzpamatuje jen stěží a nejspíš vůbec nikdy. Jak také? Lze mít za to, že už natrvalo ji čeká existence plná nejistoty, vzrůstajícího napětí a bůhví, jak všechno skončí. Nebo ještě hůř, ani neskončí. I spojil bych onen dvojí prvek – chlad a rozum – do kombinace: *chladný nerozum*.

Také že jak se tak probírám tiskem, předvídají ne ani tak redakční komentáře jako čtenářské reakce paní Angele do podzimních voleb nevídaný pád na nos... no, kéž by Pánbiček dopustiti ráčil. Ale nevím. Politika je do značné, možná rozhodující míry, fandovské divadlo; a fanda jen obtížně, pakli vůbec vymění klub srdce svého za jiný, na úspěch či neúspěch nehledě. Dědeček s babičkou volili CDU, tatínek a všichni strejčkové volili CDU, a já bych teď měl... Ba ne. Rád bych byl špatným prorokem, ale vidím už paní Merkel v křesle kancléřském po volbách jako před volbami, kdyby si soudruh Schulz obě nohy za krk dáti měl. Táže se také výše zmíněný týdeník, zda by dokázal spravovat zemi lépe než paní Merkel... jestli dobře, je jiná věc, lépe ale určitě. Odvážím se toho soudu, že lépe než dotyčná dáma by dokázal zemi spravovat i hrubosrstý jezevčík; vrtě ocáskem a podáváje pacičku by aspoň budil sympatii, což se o paní Angele... avšak dosti legrace.

Snad jí měla být určena nějaká záuční doba, dejme tomu pěti let, než jí byl umožněn přechod z postavení funkcionářky dederonského Svazu mládeže (FDJ) rovnýma nohama do nejvyšších politických sfér sjednoceného Německa. Nu, nestalo se. Z dopuštění božího nebo spíš kancléře Kohla – ač jsem mu straníval, neodpustím si tuto poznámku – se do nich dostalo nepřiměřené množství postav, jimž ještě neoschl na zedečku honeckerovský žloutek a už si troufaly brát do rukou osud země. Martin Schulz, ať je jaký je, přinejmenším pochází z její západní části, i lze doufat, že do ní nebude zatahovat dederonské manýry. Na druhé straně účtu stojí Schulzova neschopnost vžít se do postavení východoevropských národů. Hromuje proti autoritářským trendům v Polsku a Maďarsku... dobrý muži: buď jsme demokraté, nebo jimi nejsme. Jsme-li, vezmeme na vědomí, že si ti Maďaři či Poláci zvolili své autoritáře výraznou většinou, k čemuž je nejspíš přivedly jakési pohnutky. Místo hromování byste se možná měl snažit je pochopit. Třeba byste tak došel k důvodu jejich vám tak nepochopitelného jednání: zažili chmurné konce proklamovaných lepších zítřků, a jsou tudíž opatrnější než jejich západnější protějšky, mají-li přistoupit na dobře míněné projekty, těch uprchlických kvót kupříkladu, co jim je nestačí doporučit, ba vnučovat. Ze zkušenosti vědí, jak často, ba téměř zpravidla končí dobrý úmysl fenomenálním průšvihem; však i Marx, Lenin a jiní takoví zamýšleli pro lidstvo vždy jen vše dobré. Co pak se autoritářství týče, spatřoval bych je spíš v povýšenosti politicko-intelektuálních elit, pro něž je občanstvo sbírkou nesvéprávných pitomců, jimž je třeba svrchu stanovit, co si mají myslet a čím se řídit.

Ale zpátky k těm podzimním volbám: má Německo na vybranou pana Martina Schulze nebo paní Angelu Merkel, což je, abych se tak vyjádřil, pěšky jako za vozem. A jiné možnosti není, je-li co věřit předvolebním průzkumům. Vynořila se sice z mlh lidového požbrblávání strana AfD (Alternativa pro Německo), ale právě že jen alternativa. Zmíněné průzkumy jednou s opovržením zvěstují její úpadek, podruhé se děsí jejího vzestupu... sám bych jí věstil něco kolem dvanácti procent v tzv. starých spolkových zemích a nejmíň dvojnásobek na německém východě, ale zase to bude... no, ne úplně houby platné. Přinejmenším zasedne v zemských sněmovnách i v samotném Bundestagu nezanedbatelný počet jejich zástupců; i lze se těšit na parlamentní debaty, při nichž poslancům tradičních partají potečou nervy potokem, jsouce blízcí vyskočení z kůže. Víc toho nebude; kancléřčina CDU se spojí v koalici s páně Schulzovou SPD a třeba i s čertem rohatým a chlupatým, jen aby zabránila populistické (xenofobní, rasistické, další tituly si přidejž každý sám) AfD ve vzestupu do sfér vládních. Leda bych se velmi zásadně mylil, ale v to nedoufám.

Jak dlouho může trvat vláda chladného nerozumu v krajích německých ... obávám se, že dosti dlouho, ať s paní Angelou nebo bez ní. Jest Německo národ zpražený, z nějž dosud nevyprchal – a jen tak nevyprchá – pocit hanby a viny za zločiny nacismu, což mu brání ve vybočení z mainstreamu, jak se říká po modernu. Slýchám občas ze své staré vlasti znepokojené úvahy, nevykročí-li zase zpupný Němec cestou výboje, jestli na pochodu nezašlápne kvítek české samostatnosti... to je ozvěna časů dávno uplynulých, drazí krajané. Dnešní Němec může být nepříjemný konkurent ve věcech obchodních a hospodářských, jakákoli výbojnost z něj ale dávno vyprchala, za což se zaručím veškerým svým nevalným jměním. Je-li něčím... no, ne zrovna nebezpečný, spíš obtížný, je to jeho chabá vůle odporu, i když jsou ohroženy jeho nejvlastnější hodnoty, jako právě nyní. Je symptomatické, že chladný nerozum paní Merkel našel živnou půdu právě v Německu; jinde, tuším, by s ním nepochodila.

Jaký ze všeho upříst závěr... Ocitli jsme se – ne bez vlastní viny – v nebezpečné etapě dějin. Nenajdeme-li výraznější sílu k odporu, můžeme být pohlceni primitivnější, zato skrupulí neznající sílou těch, kdož rozvrátivše svou bezuzdnou množivostí vlastní země hledají útočiště v Evropě, aniž by se zamysleli nad tím, co je vyhnalo z jejich zemí. Zejména pak jsou-li vedeni pyšně dobytvačnou, jinou vedle sebe netrpící, doktrínou islámu. Zde nám pomůže rozum raději nechladný, k tomu kus odhodlanosti, předvídatosti, zodpovědnosti za sebe samé. V nemenší míře i vědomí, že co je svaté nám, může být nástrojem sebevraždy ve střetu s těmi, kdož vyznávají úplně jiné, nezřídka opačné hodnoty: smířlivost, nad všechny meze přehnaná zásada tolerance, rovnosti všech se všemi. Nikoliv. Není rovnosti, nikdy nebylo a ani nebude, v přírodě stejně jako ve společnosti lidské. Je jen věčný zákon konkurence, a co zanedbáme dnes, abychom si polehčili, o to obtížněji se s tím budeme potýkat zítra.

EUROFEST 2017 bude 9. a 10. září v Ararat Reserve, Bantry Bay Road, Frenchs Forest. Nejlepší evropská piva, folklorní tance, hudba, potravinové a tržní stánky, dětské pouťové atrakce.

VEPŘOVÉ HODY budou 11. listopadu v našem Národním domě, 16 Grattan Crescent, Frenchs Forest. Podrobnosti uveřejníme v našem říjnovém čísle.

Suplika čtenářům a čtenářkám

Od roku 1999 každé druhé úterý tady vydávám a po celé Austrálii (několik odběratelů mám dokonce v ČR, NZ a Slovensku) šířím české noviny, jmenují se NOVINY.

Protože většina odběratelů se narodila v první polovici minulého století a odchází do země bez návratu, seznam předplatitelů se pravidelně krátí.

Snažím se uveřejňovat výběr zajímavých článků, i když občas kontroverzních. Je dobře, když vyvolají diskuzi.

Noviny se snaží být neutrální – s několika výjimkami: Islám a snaha o islamizaci světa a Austrálie, komunisté a nacisté (což jsou podle nás dvě strany stejné mince) a pedofilie.

Podporuji Izrael, Vatikán, křesťanství, židy, slušné emigranty, dokonce i lesbickou společnost či komunitu pánů, kteří mají rádi pány, když už takového založení jsou. Rozumím jim dnes více nežli před mnohými lety. Výhrady mám ale k sezdvání takových jedinců, je to na delší debatu, ale v Novinách jsem ji ještě nerozvinul.

Předplatné na celý rok, včetně poštovního a balného je \$80.

Protože v tiskárně musím odebírat minimum 700ks (více než 2x předplatitelů), hodně novin mi zbude, tak je dávám do slovenské restaurace Tommy's a občas do Sokola a do studentských agentur. Je mi velice líto, že konzulát České republiky si nepřeje Noviny přijímat; pohnutky mi laskavě paní generální konzulka napsala, žel, nemohu se s nimi plně ztotožnit. Jak vidíte, není to výtěžná činnost, spíše stařecká záliba.

Kdybyste někoho znali, kdo by rád odbíral Noviny, tak mi prosím napište, rád mu pošlu Noviny zdarma na ukázkou.

Nevíte, prosím, o někom, kdo by párkrát do roka mi přepsal do počítače a poslal zpátky ručně psaný dopis čtenáře, protože píšu jen dvěma prsty a trvalo by mi to věčnost a ještě bych tam udělal překlepy?

S díky a pozdravy,

Vratislav

Pan Roman Mikula z Prahy hledá synovce své babičky pana Jana Ptáka narozeného nejspíše v r. 1950, který odešel z České republiky v roce 1967 do Itálie a odtud se v roce 1968 dostal do Austrálie do přistěhovaleckého tábora Bonegilla u Wodongy. Jakékoliv informace o panu Janu Ptákovi, prosíme, volejte na telefonní číslo 02-6290-1386 nebo zasílejte na e-mail Velvyslanectví ČR v Canbeře:

canberra@embassy.mzv.cz.

Děkujeme!

Jeden žebrák dostává od bohatého průmyslníka každý měsíc pravidelnou sumu. Při poslední návštěvě se boháč omlouvá. „Je mi líto, ale tentokrát Vám nemohu nic dát. Měl jsem velké výdaje. Žena mi onemocněla a jede do lázní. A protože je zima, musel jsem jí koupit kožich.“ „Kožich?“ vykřikne zděšeně žebrák. „A za moje peníze?“

Povídá jeden bezdomovec druhému: „Byly doby, kdy jsem měl i svůj vlastní vůz.“ „Já vím,“ praví na to druhý, „a maminka ti ho tlačila!“

Žebrák navštíví vzdáleného příbuzného v cizím městě a vděčně u něho přijme nabídnutý nocleh. Hostitelé jsou příjemní a štedří, takže se mu nechce pryč. Po týdnu se paní domu taktně zeptá: „Nestýská se vám po ženě?“ „A víte, že ano? Hned jí napíšu, že za mnou může přijet.“

K jednomu boháči přišel žebrák. Boháč zavolal sluhu a pravil: „Johan, vyhoď toho chlapa, je mi ho strašně líto a bolí mě z něj srdce!“

K bohatému panu Waltrovi přišel židovský žebrák prosit o podporu, ale pan Walter je zásadový a proto mu řekl: „Almužnu vám nedám, ale poskytnu vám možnost si vydělat. Chcete pracovat u mne na zahradě?“ „Kolik platíte?“ „Křesťanovi dávám deset korun denně, ale vám dám patnáct korun.“ „Mám pro vás návrh,“ pravil žebrák. „Dávejte mi denně jen pět korun a za těch deset si najměte křesťana.“

„Nestydíte se tady na ulici prosit o almužnu?“ „No mně by taky bylo milejší, kdybyste mi ji donesl do domu, ale když já nemám dům...“

Při jedné slavnosti v menším moravském městě byl pořádán velký banket, k němuž byli přizváni také místní katolický kněz a židovský rabín. Rabín při hostině jedl jenom ryby, což zavdalo knězi podnět, aby jej upozornil, že židovské rituální předpisy ohledně jídel se jaksí nehodí do dnešní moderní doby. Nakonec pravil kněz žertovně: „A kdy si, rabíne, budete konečně moci dopřát šunčičku a štavnaté vepřové?“ Rabín klidně odpověděl: „Až na vaší svatbě, velebný pane.“

Duchovní nabídl jeptišce svezení. Když nastupovala, odhalila na okamžik lýtko. Duchovního ten pohled tak vzrušil, že vzápětí téměř naboural. Když vyrovnal řízení, položil opatrně jeptišce ruku na koleno. „Otče, pamatujete na žalm 129?“ zeptala se s nevinným výrazem jeptiška. Duchovní ruku sundal. Ale po chvíli mu to nedalo a znovu ji položil jeptišce na koleno. Jeptiška se znovu zeptala: „Otče, pamatujete na žalm 129?“ „Promiňte, sestro, opravdu nevím, co se to se mnou dnes děje,“ mumlal duchovní. Když přijeli do konventu, rozloučili se a duchovní spěchal nahlédnout do Bible. Nalistoval žalm 129 a čte: „Pokračujte v hledání. Nebojte se stoupat výše. Najdete štěstí“

„Abeles, vědí, že ten náš nový rabín dělá zázraky?“ „Nemluvěj, Kohn, opravdu?“ „Znají, Abeles, Roubička?“ „Toho, co chodí o berlích?“ „Nemlich toho. Tak včera se tenhle Roubiček belhá kolem synagogy, před ní stojí ten nový rabín, a najednou zavolá: „Roubiček, odhodte berle!“ „A copak se, Kohn, stalo?“ „To si, Abeles, nedovedou představit, jak si Roubiček namlátil držku!“

„Kohne,“ hřímá rabín, „jak jste mohl dopustit, že se váš syn stal křesťanem? Až budete jednou stát před soudnou stolicí boží a Všemohoucí se vás zeptá: Kohne, jak jsi mohl dopustit, že se tvůj syn stal křesťanem, co mu odpovíte?“ „No,“ povídá pan Kohn, „odpovím mu: A co váš pan syn?“

Hádankový koutek

Zdá se, že pan **Richard Toman** shledal minulou hádanku velmi snadnou... Je vidět, že pro mne není zcela lehké ocenit, jak čtenáři posoudí jednotlivé hádanky. A vypadá to, že pan **Olda Fiala** si našel lepší věci na práci než luštit mé hádanky...

1. Can you work out for each coin up to 400: head or tail?

Imagine that you create a long row of coins, each **head up**. Put a corresponding number above each coin. Then turn a coin over if the number above it is divisible by 1. And turn it over again if the number above is divisible by 2. Proceed in this way until you complete the operation for the last coin. This can be done for any number of coins...

Example: If you have 11 coins, in the beginning, you turn all the coins over once as every number is divisible by 1. In your next move you turn over the 2nd coin, 4th coin, 6th coin, 8th coin and 10th coin, as their numbers are divisible by 2. Then you flip over 3rd coin, 6th coin and 9th coin as those are the numbers divisible by 3. In your next move you flip over only 4th coin and 8th coin. Then you flip over 5th coin and 10th coin in your 5th move, followed by flipping 6th coin in the 6th move; then 7th coin in the 7th move; then 8th coin in the 8th move; then 9th coin in the 9th move; 10th coin in the 10th move and finally the 11th coin in the 11th move. Check for yourself that the final sequence will be:

T, H, H, T, H, H, H, T, H, H

So which way is **361st coin** turned? Do not keep turning coins! Try counting the number of factors for each number above the coins; work out the pattern!

Solution: All you need to do is to find whether the number is a **square number** or not. Only square-numbered coins will end **tails-up**.

It turns out that it is the number of factors that determines how many times the coin is turned. Most numbers have even number of factors. For example 12 has six factors: 1, 2, 3, 4, 6, 12. These factors can be paired up: 1 x 12, 2 x 6 and 3 x 4 and the 12th coin ends up with the head as every second turn returns the head.

But for square numbers, there is a **middle factor** that will get multiplied by itself to give you the given number. For example 16 has five factors: 1, 2, 4, 8, 16. If you try to pair the factors up, you get: 1 x 16, 2 x 8 and 4 as the odd factor, because to get 16, you need 4 x 4. So the coin is turned **odd number** of times and ends **tails-up**.

361 = 19², meaning it has only three factors: **1, 19** and **361** and the coin would be turned three times and thus end **tails-up**.

Dnešní hádanky:

Vrátím se ke knize **Fabrice Mazza "Enigma"**. Následující série se může zdát nesnadná, ale pro ty, kteří vyřešili předchozí podobnou sérii, nebo se alespoň podívali na to řešení, snad bude poměrně snadná. Obě další hádanky jsou matematické; ta druhá velmi neobvyklá...

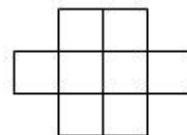
1. Another logical series

What is the next term in this logical series: **e, o, e, r, e, x, n?**

2. Fill in the Numbers

To the right there is a shape made of eight squares arranged in the following way:

Place each of the digits from 1 to 8 into the squares of the shape so that none of them is in contact, horizontally, vertically or diagonally, with a digit that precedes or follows it.

3. Interpret the new symbol to get the correct result.

Here are three examples: $1. 2 \odot 3 = 95$ $2. 4 \odot 5 = 259$ $3. 6 \odot 7 = 4913$

Based on the rules that you can deduce from the given examples, what is the result in the following case?

$$4. 8 \odot 9 = ????$$

Maria Daňková
MariaDankova@gmail.com
Tel: (02) 9939 1031
Mob: 0448 893 788

Cestička k domovu

Domove, domove, drahý a jediný, nejdražší nejsladší nad světa končiny... Cestička k domovu známě se vine, hezčí je, krásnější než všechny jiné. Tak nějak to na papír a do našich myslí a česky bušících srdcí kdysi zakódoval básník Josef Václav Sládek blahé paměti. Platí to ale dodnes – rozhodně v mém slabikáři. Mám sice dnes domovy dva, jeden pod rovníkem a jeden nad rovníkem, a nejsem věru v tomto ohledu nikterak osamocen, takže jakoby se vinuly dvě ty cestičky. Nu, vinou se věruže obě, ale jen ta jedna z nich se vine tou vůní růže a šalvěje, ta druhá jakoby se spíše proplétala mezi eukalypty. Ať k tomu došlo tak nebo onak, jedna z nich, z těch cestiček, mě letos v červnu dovedla nahoru přes a nad rovník do mého pražského rodiště, a cesta to byla opravdu úmorná. Leč ony pocity nevole z nekonečného letu pominuly při pohledu na českou krajinu už během přistávání. Skutečně, není to pouhý přelud, ocitáme se opravdu nad Ruzyní a kola letadla opravdu opravdicky narazila na českou půdu, na živě zeleňoučkou půdu ruzyňského letiště. Letiště? Spíše letištátka, ba letištátečka. Kola toho gigantu z Emiráťů jakoby div nerozrývala tu titěrnou ruzyňskou loučku. Pocit titěrnosti je však jen vskutku dočasný. Působivost prostředí se přece jen neměří rozměrem letiště. Rozhodně jím nelze vyjádřit hloubku pocitu shledání s rodnou zemí. Leč obrňme se proti sentimentalitě, i když našinec nemůže nebýt i naměkko, když po letech opět stane na půdě rodné země. Nuže, doletěli jsme a jsme tu. Sláva nazdar výletu však neprovoláváme – tomu ještě zdaleka není konec, i když jsme dosud nezmokli.

Cesta z ruzyňského letiště nyní nesoucího jméno Václava Havla nás vedla dolů do Dejvic samou svěží zelení trávníků i stromů – nic naplat, červnová Praha tu svoji svěží zeleň prostě nemůže neprozradit. Takže ta zeleň zeleňoucí nás provází cestou až dolů na Vítězné náměstí, až ke dveřím hotelu DAP – a to je Dům Armády Praha – prosím pranic ultravojenského – ale je to hotýlek vkusný, čistoulinký a bezpečný, byt žádní olivrejovaní lokajové se nevyskytují na jeho schodištích či v jeho chodbách. Prosto, čisto, pohodlné a bezpečné. Snídaně přímo pohádkové, výběr jídel téměř neskutečný – neskutečný co do chudičkových představ australských usměrněných britskými tradicemi toastů nebo vegemitů. Na denním pořádku kefir, několik druhů vaječných lahůdek, houby v octě, čalamáda, lívanečky na několik způsobů, salámy veškerých druhů, chutí i barev, rohlíky i rohlíčky, zavařeniny i zavařeninky mnoha barev a chutí – nu, co bych vám měl vyprávět – výběr absolutně neaustralský. Ale jen a praporce deutsche Butter, jakoby českého másla nebylo, cukr jen a jen třtinový, importovaný do někdejší zcela suverénní cukrové velmoci českého cukrovarnictví. Evropská Unie rozkázala řepná pole nemít – a poslušní Čížkové řepná pole přestali udržívat, cukrovary zmizely a počalo kralování cukru třtinového a do České republiky dováženého. Brusel jen hvízdne a český pudlíček sedí poslušně u nohy. V restauracích nabídka veškerých českých specialit – jen tu českou husu je nutno vyhledávat internetem. Proč? To mi povězte.

Praha? Praha je krásná. Je krásná jako vždy. Za noci plná stínů a teď na jaře vnořena do jasmínů nad Vltavou. Je plná vůní a stínů, leč i plná turistů a na Karlově mostě, na Staroměstském náměstí a na mnoha jiných místech není prostě k hnutí. Praha je pro turisty místem tak přitažlivým, že nepotřebuje lákat turisty inzeráty – ti se tam prostě hrnou a hrnou bez veškerého pobízení. Proto je dnes Praha vybavena mnoha a mnoha hotely všech druhů a tříd, tak jako nikdy v minulosti. I v takové čtvrti jako jsou třeba Dejvice, kde není pro turisty v podstatě nic k vidění, je dnes několik exklusivních hotelů turisty vyhledávaných. Praha je prostě lákadlem turistických výprav z Evropy i jiných světadílů a inserce jejich pozoruhodností a krás je vlastně zcela nepotřebnou. Budiž mi to prominuto, ale jako pražský rodák nemohu nepocítovat radost a pýchu z této vši pozornosti. Ovšem, má to i stránku stinnou. Na Karlově mostě, na zámeckých schodech a i na mnoha jiných místech se den co den procházejí davy a davy návštěvníků ze všech možných koutů globu a není tam opravdu k hnutí. Služby skýtané těmto všem statisícům návštěvníků udržují však nezaměstnanost v Praze na opravdovém minimu.

Je-li hlavní město České republiky střediskem pozornosti návštěvníků, neznamená to, že by byla Praha její jedinou krásou. Česká krajina v měsíci červnu je překrásná, ba nádherná, přenádherná. Nu – česká národní hymna to vystihuje velice přesně. Voda hučí po lučinách, bory šumí po skalínách – nu prostě zemský ráj to věru na

pohled. Tak a nejinak – zemský ráj to opravdu na pohled. Měl jsem letos příležitost podívat se do rájů červnové Šumavy, a byl jsem tou vši nádherou okamžitě okouzlen. Travnaté lučiny, hluboké lesy, všude jen a jen zeleňoulinká svěží barva šumavských hvozdů, až oči přecházejí. Samozřejmě, že hvozdů, nejen nějakých takových obyčejných lesů, leč hlubokých šumavských hvozdů. Cesta z Prahy do místa zvaného Kubova Huť vedla přes Dobříš, kolem Příbramě na Milín, Strakonice a Volary – a všude ta nádherná svěží zeleň. Semtam stádečko krav nebo koní, tu i onde je vidět i ovce. Je-li česká krajina v červnu opravdu překrásná, jsou dnes i menší města a vesnice v dobře udržovaném stavu. Dnes už v šumavském kraji lze jen stěží objevit zpustlé domy z poválečných let a zpustlá obydlí po vysídlených Němcích. Téměř všechna obydlí jsou již opravena a všude lze objevit i vkusné novostavby. Samozřejmě, ani ohyzdné monstrosity z dob bolševického panování dosud nevytizely a ty budou hyzdit okolí ještě po dlouhá desetiletí, leč vkusné novostavby již nepochybně převládají. Zemský ráj na pohled je však tudíž přece jen dosud omezen na krásy přírody.

Když se člověk po dlouhatánské cestě přes horoucí pekla globu nakonec ocitne na tom pražském ruzyňském letišťáčku, cítí se zprvu jakoby někde poblíže perníkové chaloupky. Tento pocit ruzyňské nepatrnosti však brzy ustoupí pocitu všech krás světa, a to když se zahledíme přes Vltavu a Karlův most k majestátnímu panoramatu pražského Hradu. Ano, je to tam, nikam to nezmizelo, svatovítské věže tomu všemu stále ještě dominují v pozadí s Daliborkou a bílými věžemi svatého Jiří... A když se pak našinec rozhlíží tou překrásnou, líbeznou českou krajinou – je hned zase doma. Je zase doma. Dovinula se tam – sem – ona hezká cestička k domovu. A zní to našinci v obou uších – ta cestička k rodné matce je hezčí, krásnější než všechny jiné. Ne že by bylo zapotřebí stavět manželku na nějakou druhou kolej – matka je matka a manželka je manželka, ty dvě se mohou velmi dobře snášet a na sebe nijak nevražít.

Praha je prostě krásná, když se den rozednívá, navečer když se stmívá nad Vltavou. Petřín, Kampa, střechy malostranských domů, vltavské jezy a vyšehradská skála dole se zbytkem Podskalí a Výtoně – všechny pražské mosty. Dondíte a uvidíte, řekl by Moravan. Dondíte a uvidíte. Nedejte si to nijak ujít, však to může být to poslední, poslední z těch posledních sbohem.

Z TAJŮ KRÁS ČESKÉ ŘEČI

Bořek Šindler

Milí přátelé – dosud se mě, pokud mi paměť sahá, nikdo nikdy nedotazoval, co pokládám za zcela obzvláštní vzácnost českého jazyka. Kdyby se mne však někdo na onen poklad dotázal, odpověděl bych asi takto a nejinak. Že byste mi to nedopřáli? Však doufám, že míra trpělivosti dosud nedosáhla hladiny toho tálínského rybníka...

Řekl bych – i kdybyste mě v noci vzbudili – že tou nejpozoruhodnější vzácností naší rodné řeči bude ono důsledné kladení přízvuku na první slabiku. Ano, na první slabiku, a ne jinam. Tedy: pokud se tam přichomejtne i předložka, tedy na onu tam přichomejtnutou se předložku. To je pravidlo všech pravidel, pravidlo ze všech pravidel ovládajících češtinu nepravdivatější. Není prostě výjimek. Nejsa vyškoleným jazykozpytcem, nejsem si vědom podobného pravidla v jiných jazycích. Snad existuje ono pravidlo i v jazycích jiných – leč v češtině je to pravidlo naprosto neměnné: přízvuk jen a jen na prvou slabiku anebo ji předcházející předložku. Je to pravidlo českým mluvčím tak vžitě, že je uplatňují i při používání jiných jazyků – což vede k výslovnosti poněkud neblahé. Nu, však možná víte a slyšíte to často sami – tedy že slyšíte to, jak skvěle Čížkové dovedou zkomolovat výslovnost v jiných jazycích. Skoro bych tvrdil, že Čížka lze vystopovat po tom jeho zdůrazňování prvních slabik v jiných jim používaných jazycích. Takže tuto českou jazykovou obzvláštnost nelze než postavit na přední, ba nej přednější místo českých mluvních rarit.

Snad hned na místě druhém se musí ocitat slovesný vid – a to je opět specialita první třídy. Pokud jste se kdy pokoušeli vysvětlit záhady slovesného vidu anglickým mluvčím, nemohli jste nepohořet. Vysvětlovat slovesný vid lidičkám vychovaným v mluvě Shakespearově se rovná onomu příslovečnému házení hrachu na stěnu. Oni

nikdy „nebudou pochopit“ – oni vlastně nikdy „nebudou pochopit“. To co je pro Čecha úplnou přirozeností, ba hračičkou, je pro člověka vychovaného v angličtině vskutku a vopravdivky holou nemožností. To, co je českému osmiletému žáčkovi již naprostou samozřejmostí, zůstává navždy utajeno anglickým mluvčím, ba i všem mluvčím neslovanských jazyků. Český lingvista Pavel Eisner o tomto jevu vytvořil roztomilou kapitolku o tom, jak se kdysi urputně leč marně snažil přiblížit slovesný vid svému žáku jazyka českého jinak velmi vzdělanému v mnoha směrech. Ten eminentně jinak vzdělaný muž si soukromě narýsoval na papír obrovitou spleť směrnic a hieroglyfů jak prorazit onu vidovou soustavu – však marnost nad marnost. Onen jeho eminentně jinak vzdělaný žák nakonec přece jen pohořel, když ten český slovesný vid nedovedl přece jen „pochopovat“. Shořel prostě jako ta tříška i se všemi svými směrnicemi... A není věru divu. Český slovesný vid, hračka v ústech našich devítiletých, je morovou ranou cizinců. Slovesnému vidu nikdy „nebude neslovanský cizinec porozumět“!

Pak je tu ještě jedna zvláštnost, zvláštnůstka našeho jazyka. Pokud vím, nemá nijakého pojmenování, ale je to opravdová prazvláštnost. Nuže, poslyšte a zadumejte se nad oním tajem naší české mluvy. Dvě hrušky, tři hrušky, čtyři hrušky, pět ale hrušek. Tři jablka, jablka čtyři, leč jablek pět. Jeden, dva, tři, čtyři pohlavky – avšak pohlavků pět. Pět švestek, pět křížal, pět pomerančů – a pět peněz, jak dovede provolávat onen polní ptáček. Nekamenujte mě, prosím, a za zlé mi to nemějte. Byla o tom již řeč a nerad bych vás, milí čtenáři, nudil. Nu ale – kde se to vzalo a jak to nazvat? Jak řečeno, pídil jsem se, pídil – leč ničeho jsem se nedopídil. Nemá ten jev prostě pojmenování – a kdoví proč je to výsadní zjev češtiny a slovenštiny, a snad i jiných slovanských jazyků. Jak se dobelháme k té pětce, zaklepe nám na dveře ten genitivek, ten druhý pádeček. Po té čtyřce prostě bez genitivu ani ránu! Pro zajímavost však uvedu, nesmím neuvést, povinnou zmínku o oné jisté výjimce. Dvě hrušky, leč dvě hrušek. Dvě jablka, leč dvě jablek, tré holubů, čtvero ročních období, dvě nožů, volů, vidliček, nožů, ba i oněch švestek. Kam jen ona na to, na tyhlety jazykové pochoutky, pokroutky a žertíčky, ta čeština chodí? No povězte jen sami – pověděl by třeba jen i ten devítiletý český usmrkánek deset hrušky? Nepověděl, i kdyby ho na nože brali. Avšak brát na nože desetileté usmrkánky není naše řemeslo, ustaňme tudíž, dokud je čas. Mnoho záhad, byť pouze lingvistických, dovede uškodit – uškodit trpělivosti. Takže je to jen opravdu tak a nejinak...

Věčná škoda, že nelze uspořádat přebor o nejtajnější taj našeho českého jazyka, věruže škoda přeškoda. Nač byste vsadili vy? Já bych si asi vsadil na ten přízvuk, ale je mi jasno, že by to jmenované počítání do pěti a po pěti nepřetálo cílovou pásku o vteřinečku „poslýž“. Ten vid by asi nezvítězil, a narazil by na slovanskou konkurenci. Nuže, draží čtenáři, to opakování a omílání již dříve dávno rozemletých tajů mně laskavě promiňte. Opakování je však matkou studia. Že vaše laskavost a tolerance jsou veličinami jen doměrnými? Věřím, že tu svou míru neztenčíte.

České vysílání SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Thursday at 5pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts

Slovenské vysielanie SBS New Radio Schedule

One hour of programming on Friday at 3pm via:

- Digital radio (DAB+) (SBS Radio 3)
- Digital TV (SBS Radio 3)
- Online at sbs.com.au/slovak (live and catch up listening)
- iPhone and android app – SBS Your Language app (live and catch up)
- Podcasts